

mgyc.com

ရွှေအင်း စောလမုန်သိုက်

KING SOLOMON'S MINES Sir Rider Haggard

mgyc.com

mgyc.com

KING SOLOMON'S MINES

Sir Rider Haggard

SOD0052
1,789.00 KS

ထုတ်ဝေသူ-ဦးကျော်ကျော်ဝေ၊ ရွက်စိမ်းစာပေ၊ (၀၀၀၄၇)
လမ်းမတော်၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ-ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ (၀၀၄၁၃)

အမှတ်-၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ကံဘွဲ့၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၅၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ် ၅၀၀၊

၁၉၆၅ ဥဒါန်းစာပေ၏ ဒုတိယအကြိမ်မူ၊

တန်ဖိုး ၁၇၀၀ ကျပ်

စောလမုန်သိုက်

KING SOLOMON'S MINES

Sir Rider Haggard

ရွှေဒေါင်း

မာတိကာ

၁။ ခရီးထွက်ရန် စီစဉ်ကြခြင်း	၁
၂။ ဆင်ရိုင်းများ ပစ်ကြခြင်း	၁၁
၃။ သဲကန္တာရကို ဖြတ်ကျော်ခြင်း	၂၂
၄။ ရေ... ရေ... ရေတစ်ပေါက် သောက်ပါရစေ	၃၁
၅။ စောလမုန်၏ လမ်းကြီး	၄၂
၆။ ကူကူယာနားပြည်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြခြင်း	၅၇
၇။ တွာလာ ဘုရင်	၆၆
၈။ စုန်း ရွေးသော ပွဲ	၈၀
၉။ ကျွန်ုပ်တို့က အထိမ်းအမှတ်ပြခြင်း	၉၃
၁၀။ စစ်ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ကြခြင်း	၁၀၃
၁၁။ စစ်ပွဲကြီး တိုက်ခိုက်ကြခြင်း	၁၁၀
၁၂။ ဖောင်းဝတ်တပ်၏ စွန့်စားပုံ	၁၃၉
၁၃။ ဝှံ့နှင့် ဖော်လတာ	၁၄၇
၁၄။ မရဏ ရာဇာ	၁၆၂
၁၅။ စောလမုန်၏ ဘဏ္ဍာတိုက်ခန်း	၁၇၈
၁၆။ မျှော်လင့်ခြင်း လုံးလုံး မရှိတော့ခြင်း	၁၇၇
၁၇။ ပျောက်တဲ့လူ ရှာလျှင် တွေ့	၁၈၈

mgyc.com

mgyc.com

အခန်း [၁]

ခရီးထွက်ရန် စီစဉ်ကြခြင်း

ကျွန်ုပ် အလန်ကွာတာမိန်းသည် အာဖရိကတိုက်တွင် ဆင်ပစ်မုဆိုး အဖြစ်နှင့် နှစ်ပေါင်း ၄၀ တိုင်တိုင် အသက်မွေးလုပ်ကိုင်ခဲ့သည့်အတွင်း၊ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်သော အဖြစ်အပျက် အခြင်းအရာပေါင်းများစွာတို့ကို ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ရသည်ဖြစ်ရာ၊ ယခု ရေးသားဖော်ပြလတ္တံ့သော အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာများမှာ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် အကောင်းဆုံးတစ်ခု ဖြစ်ပေ၏။ အာဖရိကတိုက်ကြီး၌ ဆင်ပစ်မုဆိုးအဖြစ်နှင့် အသက်မွေးမြူကြသူတို့မှာ များသောအားဖြင့် သက်တမ်း ၄ နှစ်၊ ၅ နှစ်၊ အလွန်ဆုံး ၆ နှစ်ခန့်မျှနှင့် ဘဝတုံးကြရသည်သာ ဖြစ်ကြလေရာ၊ နှစ်ပေါင်း ၄၀ တိုင်တိုင် ၎င်းအလုပ်၌ မသေမပျောက် ဆက်လက် လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့ခြင်းသည်ပင်လျှင် အံ့ဩဖွယ်ရာ တစ်ခုကဲ့သို့ မှတ်ယူကြ ရပေသည်။ အသက်ဆံဖျား စွန့်စားလုပ်ကိုင်ရခြင်းများ၊ သေမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရပြီးမှ သီသီကလေး လွတ်ခဲ့ရပုံများ၊ ရင်ဖိုလှိုက်၍ အသည်းနှလုံး အေးလောက်သည့် အဖြစ်အပျက်မျိုးများကို ဖတ်ရှုလို သူတို့အဖို့မှာ ကွမ်းသီးကြိုက်သူ တောင်ငူရောက်သကဲ့သို့ ရှိနေလိမ့် မည်ဟု မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း၊ နမူနာတစ်ပိုင်းမျှဖြစ်သော ဤ

အကြောင်းအရာများကို ရေးသားလိုက်ပါ၏။ ၎င်းကို ကြိုက်နှစ်သက် ကြသောအခါ၌ ဆက်လက်ရေးသားဖော်ပြဦးမည် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြုလုပ်မြဲဖြစ်သော ထုံးစံအတိုင်း တောနက်ကြီး ထဲသို့ မုဆိုးများနှင့် သုံးလေးလတိုင်အောင် ဆင်များကို လှည့်လည် ပစ်ခတ်ခဲ့၍ ရရှိခဲ့သော ဆင်စွယ်များနှင့် မြို့သို့ပြန်လာပြီးနောက်၊ ၎င်း တို့ကို ရောင်းချ၍ ရေကြောင်းခရီးဖြင့် ဌာနသို့ ပြန်လာစဉ်၊ သင်္ဘော ပေါ်တွင် ခရီးသည်နှစ်ယောက်တို့နှင့် အသိအကျွမ်း ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ၎င်း တို့နှစ်ယောက်မှာ အင်္ဂလန်မှ လိုက်ပါလာကြပြီးနောက် သင်္ဘော ကူး ပြောင်းစီးနင်းကြသူများ ဖြစ်လေရာ၊ လမ်းခရီးတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် အကျွမ်း ဝင်ကြသဖြင့် ၎င်းတို့ လာရောက်သည့် ကိစ္စကို ပြောပြ၍၊ ကျွန်ုပ်အား ၎င်းတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါရန် ခေါ်ငင်ကြလေသည်။

ရှေးဦးစွာ ခရီးသည်နှစ်ယောက်တို့၏ ရုပ်လက္ခဏာနှင့် အမည် နာမတို့ကို ဖော်ပြရပေဦးအံ့။ ပထမလူမှာ ဆာဟင်နရီကာတစ်ဖြစ်၍ အသက် ၃၀ အရွယ်ရှိပေရာ၊ အရပ်မှာ ၆ ပေ ၃ လက်မခန့်ရှိ၍၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာလည်း ၎င်း၏ မြင့်မားသောအရပ်နှင့် လိုက် လျောအောင် တုတ်ခိုင်ခံ့ထည်လှပေ၏။ စင်စစ်မှာ ထိုသူ၏ ကျယ်ဝန်း သော ရင်ပြင်ကြီး၊ ရှည်လျားသော ခြေတံ လက်တံ၊ ရွှေရောင်ရှိသော ဆံပင်နှင့် မုတ်ဆိတ်ကြီး၊ ပီသပြတ်သားသော မျက်နှာ၊ ခပ်ပြူးပြူးနှင့် ကျယ်ဝန်းသော မျက်လုံးပြာကြီးများကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ဤကဲ့သို့ ယောက်ျားပီပီ ခဲ့ညား၍ ကြည့်ကောင်းသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ မြင်ရခဲ့လှသည်ဟု ကျွန်ုပ် မှတ်ထင်မိ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး တစ်ယောက်ဖြစ်၍ အင်္ဂလန်ပြည်၌ ပေါက်ဖွားခဲ့သော်လည်း အာဖရိက တိုက်တွင် နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော် နေထိုင်ခဲ့ရသဖြင့်၊ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး မြောက်မြားစွာ မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးသောကြောင့်ပေလော မပြောတတ်

ပေ၊ ကျွန်ုပ် မျက်စိ၌ကား ကြည့်၍ အကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက် ပေတည်း။

ဒုတိယလူမှာ ရေကြောင်းဘက် အရာရှိဟောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်၍ အမည်မှာ ကပ္ပတိန်ဝွဒ်ဟု ခေါ်တွင်ပေ၏။ ထိုသူမှာ ပုပုပျပ်ပျပ် နှင့် ခပ်တုတ်တုတ် ရှိသဖြင့်၊ “ဂင်တို” ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ကြသော လူစား မျိုးဖြစ်လေရာ ရေကြောင်းအရာရှိ တစ်ယောက်ပီပီ အလွန်သပ်ရပ်စွာ ဝတ်စားဆင်ယင်လေ့ ရှိ၏။ ထိုသူသည် တစ်ဖက်တည်းသော မျက်မှန် ဝိုင်းကလေးကို လက်ယာဘက် မျက်လုံးတွင် အခါခပ်သိမ်း တပ်ထားလေ့ ရှိ၏။ အသက်မှာ ၃၀ ကျော်ကလေးမျှ ရှိသေးသော်လည်း ရေကြောင်းဘက် အရာရှိတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ရှေ့သို့ ရာထူးတိုးတက်ခန့်ထားရန် နည်းလမ်းမရှိတော့သည်နှင့်၊ လခ တစ်ဝက်ဖြင့် ပင်စင်ယူကာ အလုပ်ထွက်ခဲ့ရသော အရာရှိဟောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူမှာ အခြားသော အလုပ်မရှိသည်ဖြစ်၍ မိတ်ဆွေ ဆာဟင်နရီကာ တစ်၏ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အာဖရိကတိုက်သို့ ၎င်းနှင့်အတူ လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆာဟင်နရီကာတစ်၏ ကိစ္စကို ဖော်ပြရပေဦးအံ့။ ဆာဟင်နရီမှာ သားစဉ်မြေးဆက် ဆာ ဘွဲ့ခံရသည့် “ဘေရွန်နက်” ခေါ် မျိုးမျိုးမတ်နွယ် တစ်ယောက် ဖြစ်ပေရာ၊ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့၏ ထုံးစံမှာ လူ တစ်ယောက်သည် သေတမ်းစာရေးသားခြင်း မပြုဘဲ သေဆုံးခဲ့လျှင် ၎င်း၏ လယ်မြေပစ္စည်းဟူသမျှတို့ကို သားကြီး ဩရသက အလုံးစုံ ဆက်ခံသိမ်းယူခွင့်ရှိ၍၊ အခြားသော သားနှင့် သမီးများမှာ ဩရသ သားကြီးက သနားသဖြင့် ပေးဝေသလောက်သာလျှင် ရရှိကြရ၏။ ဆာဟင်နရီ၏ ဖခင်၌ သားနှစ်ယောက် ရှိလေရာ ထိုသူသည် သေတမ်းစာ မရေးဘဲ သေဆုံးသွားလေရကား၊ လယ်မြေ ပစ္စည်းဟူသမျှတို့ကို ဩရသ

ဖြစ်သူ ဆာဟင်နရီ တစ်ဦးတည်း ရရှိ၍ သားငယ် ဂျော့ဆိုသူမှာ ပစ္စည်း
 လက်မဲ့ ဖြစ်နေခဲ့၏။ ဆာဟင်နရီမှာ ရက်ရောသော စိတ်သဘောရှိသူ
 တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ညီအငယ်အား ပစ္စည်းအနည်းငယ် ခွဲဝေပေးကမ်း
 ရန် အကြံရှိခဲ့သော်လည်း၊ ညီငယ်ဂျော့မှာ မာနကြီးသူ တစ်ယောက်
 ဖြစ်၍ အစ်ကိုကြီးအား ကလန်ကဆန် လုပ်ခဲ့သဖြင့် မပေးသေးဘဲ
 ရွှေဆိုင်ထားခဲ့၏။ နောက်ဆုံး၌ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ခု
 သော ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အကြီးအကျယ် စကားများကြရာတွင်၊
 ဂျော့သည် မိမိ၌ ရှိသမျှသော ငွေအနည်းငယ်ကို ဘဏ်တိုက်မှ ထုတ်
 ယူ၍ အာဖရိကတိုက်သို့ ထွက်သွားခဲ့၏။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဆာဟင်နရီ
 သည် မာနကြီးသော ညီကို “နွံ” အောင် ပစ်ထားခဲ့ရာ၊ ယခု လေးငါး
 နှစ်ကျော် ရှိသော်လည်း ညီထံမှ သတင်းတစ်စုံတစ်ရာ မကြားရဘဲ
 ရှိခဲ့ရကား၊ သွေးရင်းသားရင်း ဖြစ်သည့်အတိုင်း စကားများခဲ့ဖူးသော
 အဖြစ်ကို မေ့ဖျောက်၍ လူပျိုကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အလျောက်၊
 မိတ်ဆွေကြီး ကပ္ပတိန် ဝှဒ်နှင့်အတူ အာဖရိကတိုက်သို့ ညီ၏သတင်း
 ကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းရန် ထွက်ခွာလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သုံးလေး
 ရက်ခန့် အတူတကွ သင်္ဘောစီးကြရ၍ လူချင်း ရင်းနှီးလာကြသော
 အခါ၊ ဆာဟင်နရီသည် ဂျော့ကို ရှာဖွေခြင်း အလုပ်၌ ကျွန်ုပ်အား
 ကူညီ၍ ၎င်းတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါရန်လည်း ခေါ်ငင်သေး၏။

ကျွန်ုပ် နေထိုင်ရာဌာနဖြစ်သော ဒါဘန်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်ကြ
 သောအခါ၊ ဆာဟင်နရီနှင့် ဝှဒ်တို့သည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ သင်္ဘောမှ
 ဆင်း၍ ကျွန်ုပ်၏ နေအိမ်၌ တည်းခိုနေထိုင်ကြ၏။ ထိုအတောအတွင်း
 ဂျော့အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ ထောက်လှမ်းစုံစမ်းကြ
 သဖြင့် သိရှိကြရသော အကြောင်းအရာများမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်
 လေသည်။

လွန်ခဲ့သော ၅ နှစ်ခန့်က ဂျော့သည် နိဗလ်အမည်နှင့် အာဖရိက တိုက်သို့ ဆိုက်ရောက်လာ၍ ကေဖာလူမျိုး အစေခံတစ်ယောက်ကို ငှားရမ်းပြီးလျှင် “စောလမုန် ဘဏ္ဍာတိုက်” ခေါ် သိုက်ကို ရှာရန်အတွက် သဲကန္တာရကြီးကို ဖြတ်ကျော်သွားကြောင်း၊ တစ်နှစ်ကျော်ခန့် ကြာရှိ သောအခါ ကေဖာအစေခံသည် အရိုးနှင့် အရေမျှသာ ကျန်ရှိလျက် ဒါဘန်မြို့သို့ ပြန်ရောက်လာကြောင်း၊ သနားကြင်နာတတ်သော လူ များက ၎င်းအား အစာရေစာများကို တိုက်ကျွေးလျက် မေးမြန်းကြသော အခါ၊ အစေခံက “စောလမုန် ဘဏ္ဍာတိုက်” ဆိုသည်မှာ ဧကန်အမှန် တည်ရှိကြောင်း၊ ၎င်း၏ ဆရာနိဗလ်မှာ လမ်းခရီး၌ ၎င်းနှင့် ကွဲနေရစ် ကြောင်းများနှင့် ပြောရုံမျှ ပြောပြီးလျှင် အစေခံ အသက်ကုန်ဆုံးသွား ကြောင်းနှင့် သိရှိရလေ၏။

ဤနေရာ၌ “စောလမုန် ဘဏ္ဍာတိုက်” ခေါ် သိုက်အကြောင်းကို ဖော်ပြပေးအံ့။ အာဖရိကတိုက် နေတယ်နယ်သို့ ရောက်ဖူးသူဟူသမျှ သည် ၎င်းတိုက်ကြီး၏ အလယ်၌ “စောလမုန် ဘဏ္ဍာတိုက်” ခေါ် သိုက်ကြီးတည်ရှိကြောင်းကို ကြားရဖူးသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုမှာ ကား၊ လွန်ခဲ့သော ၁၅ နှစ်ခန့်အခါက ပေါ်တူဂီလူမျိုး တစ်ယောက် သည် အလွန်အမင်း ခရီးပန်း၍၊ အဖျားရောဂါ အမျိုးမျိုး ဖိစီးနှိပ်စက် လာသည့် လက္ခဏာနှင့် အရိုးပေါ်တွင် အရေမျှတင်လျက်ကျန်ကာ၊ ကျွန်ုပ်၏စခန်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာ၍ ရေနှင့် စားစရာများ တောင်း သည်နှင့် ကျွန်ုပ်က နွားနို့တစ်ခွက်နှင့် မုန့်အနည်းငယ်ကို ပေးဖူး ကြောင်း၊ ထိုသူသည် နွားနို့ကို သောက်ပြီးနောက် ‘ခင်ဗျားကျေးဇူး ရှိပေသည်။ ဤစာကို ယူ၍ ဘဏ္ဍာကို ရှာရစ်ပေလော့။ ဤစာကား ကျွန်ုပ်၏ “ဆီ” ရေးခဲ့သော အညွှန်းဖြစ်သည်။ ၎င်းအညွှန်းအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်သွားရာ သဲကန္တာရ၏ ဒဏ်ကို မခံနိုင်သောကြောင့်

လူအားလုံးသေဆုံး၍ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရောက်လာရသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း သေရတော့မည်။ ခင်ဗျားကား လူစွမ်းကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။ သဲကန္တာရနှင့် တောင်များကို ဖြတ်ကျော်၍ ဘဏ္ဍာများကို ယူရစ်ပေလော့...’ ဟု ပြောပြီးလျှင် အသက်ကုန်ဆုံး သွားကြောင်း။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူပေးသော သားရေချပ်ပေါ်တွင် ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် ရေးထားသော စာများကို ပေါ်တူဂီလူမျိုး အရက် မူးတစ်ယောက်အား ပြကြည့်ရာ၊ ၎င်းက အောက်ပါအတိုင်း အဓိပ္ပာယ် ပြန်ဆိုပြောပြကြောင်း။

“ရှိဗာ၏ အသားမြတ် ခေါ် တောင်ကြီးနှစ်လုံးအနက် လက်ဝဲဘက် သားမြတ်တောင်အတွင်းရှိ ဂူထဲ၌ သေလု ဆဲဆဲ ရှိနေသော ကျွန်ုပ် ဒီဆီလဗာသည် ၁၅၉၀ ခုနှစ်တွင် ဤစာကို ရေးခြစ်ခဲ့သည်။ ဤစာကို တွေ့သောသူက ဘုရင့် ထံ တင်ပြ၍ ဘုရင်က စစ်တပ်များ စေလွှတ်ပြီး၊ ဘဏ္ဍာကို သိမ်းယူခဲ့လျှင် တပ်ဖြင့် မသယ်နိုင်လောက်အောင် စိန်များ ရရှိလိမ့်မည်။ သေမင်းရုပ်တု၏ နောက်၌ရှိသော စောလမုန် ဘဏ္ဍာတိုက်ကို ကျွန်ုပ် မျက်စိနှင့် မြင်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် စုန်းမကြီး ဂါဂူလကြောင့် ကျွန်ုပ်ကား စိန်တစ်လုံးမျှ မယူ ခဲ့ရချေ။ “ရှိဗာ၏ သားမြတ်” ခေါ် တောင်ကြီးနှစ်လုံး အနက် လက်ဝဲဘက် ‘သားမြတ်တောင်ကို ကျော်မိသော အခါ၊ စောလမုန်ဘုရင် ဆောက်လုပ်ထားခဲ့သော လမ်းမ ကြီးမှာ ဖုန်လျက်ရှိသည်။ ၎င်းလမ်းအတိုင်း ၃ ရက်သွား လျှင် ဘုရင်၏ နန်းတော်သို့ ဆိုက်ရောက်လိမ့်မည်။ စုန်းမ ဂါဂူလကို သတ်၍ ဘဏ္ဍာများကို ယူကြလေကုန်”။ ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါစာကို ဆာဟင်နရီအား ပြ၍ စာရေးသူ

၏ မြစ်တော်သူ ခရီးသည် ဒီဆီလဗာ အကြောင်းများကို ပြောပြသော အခါ ဆာဟင်နရီမှာ အလွန်တရာ စိတ်ပါလျက် ရှိ၏။ စိတ်ပါသည် ဆိုရာ၌ ဆာဟင်နရီသည် ဘဏ္ဍာကို အလိုရှိ၍ မဟုတ်၊ ၎င်းဘဏ္ဍာ များကို ရှာရန် သွားဟန်တူသော ညီ ဂျော့ကို ရှာဖွေရန်အတွက် ဖြစ် လေသည်။ ဆာဟင်နရီမှာ လယ်မြေ အမွေအနှစ် မြောက်မြားစွာ ဆက်ခံရရှိထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့်၊ မည်သည့်သိုက် မည် သည့်ဘဏ္ဍာကိုမျှ မက်မောလောက်အောင် မရှိချေ။

ထို့ပြင် ပေါ်တူဂီလူမျိုးထံမှ ရရှိထားသော သားရေချပ်ပေါ်တွင် ရေးသားထားသည့် စာလုံးများအောက်၌ မြေပုံတစ်ခုလည်း ရေးခြစ် ထားလေရာ ၎င်းမှာ ဘဏ္ဍာတိုက်သို့ သွားရာသော လမ်းညွှန်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် မြေပုံကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုကြ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဆာ ဟင်နရီ၏ တိုက်တွန်းချက်အရ ကျွန်ုပ်သည် ဂျော့ကို ရှာဖွေရန် ၎င်းတို့ နှင့်အတူ လိုက်ပါဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရေးဆွဲထား သည့် စည်းကမ်းချက်များမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

- (၁) ကုန်ကျသမျှသော စရိတ်ကြေးငွေနှင့် ပတ်သက်၍ ဆာ ဟင်နရီက အလုံးစုံ တာဝန်ခံ၍၊ ရရှိသမျှသော ဆင်စွယ် များနှင့် အခြား အဖိုးတန်ပစ္စည်းဟူသမျှကို ကျွန်ုပ်နှင့် ကပ္ပတိန်ဂွဒ်တို့ နှစ်ယောက်အညီအမျှ ခွဲဝေယူကြရမည်။
- (၂) ခရီးမထွက်မီ ဆာဟင်နရီက ကျွန်ုပ်အား ရွှေဒင်္ဂါး ၅၀၀ ပေးအပ်ရမည်။ ကျွန်ုပ်က ဆာဟင်နရီ၏ ကိစ္စ ထမြောက် သည် တိုင်အောင် ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် လက်လျှော့ပြန်ခဲ့ ကြသည် ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် ဘေးဥပဒ် တစ်စုံတစ်ရာ ကပ်ငြိသည်တိုင်အောင် ဖြစ်စေ ဆာဟင်နရီ၏ အမှုကို ကျိုးနွံစွာ ဆောင်ရွက်ပေးရမည်။

(၃) ကျွန်ုပ် သေဆုံးသည်ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် လုပ်ကိုင် စားသောက်ခြင်း မပြုနိုင်လောက်အောင် ထိခိုက်နာကျင်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်စေ အင်္ဂလန်ပြည် လန်ဒန်မြို့ ဆေးကျောင်းတွင် ဆေးအတတ်သင်ကြားလျက် ရှိသော ကျွန်ုပ်၏ သားကို တစ်နှစ်လျှင် ရွှေဒင်္ဂါး ၂၀၀ နှုန်းဖြင့် ၅ နှစ်တိုင်တိုင် ပေးပါမည်ဟူ၍ ဆာဟင်နရီက စာချုပ်တွင် လက်မှတ် ရေးထိုးရမည်။

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါ စည်းကမ်းချက်များကို ဆာဟင်နရီအား ပြောပြသောအခါ ဆာဟင်နရီက ၎င်းစည်းကမ်းချက်များမှာ အလွန် တရာ လျော်ကန်သင့်မြတ်လှပေသည်ဟု ပြော၍ သွက်လက်စွာပင် သဘောတူညီလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝတ်လုံတော်ရတစ် ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် စာချုပ်တစ်ခု ရေးဆွဲ၍ ဆာဟင်နရီက ကျွန်ုပ်အား ရွှေဒင်္ဂါး ၅၀၀ ထုတ်ပေးပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခရီးထွက်ရန်အတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို စာရင်းပြုလုပ်ကြလေ၏။ ပစ္စည်းများကား...

- (၁) နောက်ပိုင်းတွင် ရွက်ထည်ပေါင်းမိုး တပ်ဆင်၍ ရှေ့ပိုင်းတွင် ပစ္စည်းများ တင်ဆောင်ရန်အတွက် အမိုးမပါသည့် လှည်းကြီးတစ်စီး (ပေါင်းမိုးထဲတွင် လူ ၃ ယောက် အိပ်ရန်အတွက် ခုံတန်းလျားရှည်နှင့် သေနတ်များထားရန် နေရာလည်း ပါရှိသည်။)
- (၂) ၎င်းလှည်းကြီးကို ဆွဲရန် နွားထီး ၁၆ ကောင်နှင့် အပို နွားထီး ၄ ကောင်။
- (၃) ဆင်ပစ်သေနတ်ကြီး ၃ လက်။
- (၄) အခြားသော သားကောင်များ ပစ်ရန်အတွက် သေနတ်

အလတ်စား ၃ လက်။

- (၅) ဟင်းစားရန်အတွက် အမဲပစ်သေနတ်ကလေး တစ်လက်။
- (၆) ဝင်ချက်စတာရိုင်ဖယ်ခေါ် ၆ ချက်ထွက်သေနတ် ၃ လက်။
- (၇) ရီဗောလ်ဗားခေါ် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကလေး ၃ လက်။
- (၈) အနာရောဂါအတွက် ဆေးဝါးများနှင့် ၎င်းဆိုင်ရာ ကိရိယာများ။

(၉) စားနပ်ရိက္ခာများ။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ လိုက်ပါရန် အတွက် လူမည်မျှ ငှားရမ်းခေါ်ငင်ရမည်ဟု စဉ်းစားကြရာ၊ တတ်နိုင်သမျှ အကျဉ်းချုံးရန် သဘောတူညီကြသည့်အတိုင်း၊ လူ ၅ ယောက်မျှသာ ခေါ်ငင်ခဲ့ရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။ ၎င်းတို့မှာ လှည်းမောင်းရန် ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက် နွားများကို ရှေ့မှဆွဲခေါ်ရန်အတွက် လူတစ်ယောက်နှင့် အစေခံ ၃ ယောက်တို့ ဖြစ်လေသည်။ နောက်ဆုံး၌ လှည်းမောင်းရန်နှင့် ရှေ့မှဆွဲရန်အတွက် ရိုဇာနှင့် တွန် အမည်ရှိ ဂူလူးလူမျိုးနှစ်ယောက်ကိုလည်းကောင်း၊ အစေခံအတွက် “လေငှက်” ဆိုသူနှင့် စီဗာဆိုသူ ဟော့တင်ကော့လူမျိုး နှစ်ယောက်ကို လည်းကောင်း ငှားရမ်းရရှိသော်လည်း၊ တတိယ အစေခံအတွက် ရုတ်တရက် လူမရနိုင်ဘဲ အခက်အခဲ ကြုံတွေ့လျက် ရှိ၏။

ယင်းသို့ရှိစဉ် တစ်နေ့သ၌ ကေဖာလူမျိုးတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်တို့ထံ ရောက်လာ၍ အာဖရိကတိုက်၏ အလယ်ပိုင်းသို့ ခရီးသွားကြမည်ဟု ကြားသိရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ လိုက်ပါလိုကြောင်း၊ ၎င်းအား ကျွေးမွေးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ စေခိုင်းသမျှ ဆောင်ရွက်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းမှာ “တောကြေ” သော သူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် လမ်းခရီးတွင် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ အသုံးဝင်လိမ့်မည် ဖြစ်

ကြောင်းများနှင့် ပြောပြလေ၏။ ဆာဟင်နရီသည် ကျွန်ုပ်က ဘာသာ
 ပြန် ပြောသဖြင့် ထိုသူ၏ ဆန္ဒကို သိရသောအခါ ထိုသူအား မြေပေါ်
 တွင် မတ်တတ်ရပ်ခိုင်း၍ ၎င်းနှင့်ယှဉ်လျက် ဆာဟင်နရီလည်း မတ်
 တတ်ရပ်လိုက်၏။ ထိုလူမှာ အလွန်တရာ ထွားကျိုင်းသူတစ်ယောက်
 ဖြစ်ရကား၊ ၆ ပေ နှင့် ၃ လက်မတိတိရှိသော ဆာဟင်နရီနှင့် ပခုံးချင်း
 ညီလျက် ရှိနေလေတော့၏။ ၎င်းနောက် ဆာဟင်နရီက ထိုလူ၏
 အမည်ကို မေးသဖြင့် “အမ်ဘိုပါ” ဟု ပြန်ပြောရာတွင် ဆာဟင်နရီက
 ‘ကောင်းပြီ... အမ်ဘိုပါ၊ ကျွန်ုပ်၏ အစေခံအဖြစ်နှင့် မောင်မင်းကို
 ကျွန်ုပ် ယူမည်...’ ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ အစေခံများမှာ ဆာဟင်
 နရီအတွက် အမ်ဘိုပါလည်းကောင်း၊ ဝွမ်အတွက် စီဗာလည်းကောင်း၊
 ကျွန်ုပ်အတွက် “လေငှက်” လည်းကောင်း အသီးသီးခွဲဝေ သတ်မှတ်
 ထားကြလေ၏။

အခန်း [၂]

ဆင်ရိုင်းများ ပစ်ကြခြင်း

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဒါဘန်မြို့မှ ထွက်ခွာ၍ မိုင်ပေါင်းတစ်ထောင်ခန့်မျှ ကုန်းလမ်းခရီးဖြင့် သွားလာခြင်းများကို အကျယ်တဝင့် ရေးသားဖော်ပြခြင်း မပြုတော့ပေ။ ပထမ မိုင် ၇၀၀ ခန့်သော ခရီးကို လှည်းဖြင့် သွားကြသော်လည်း၊ လူနှင့် မျောက်မှတစ်ပါး အားလုံးသော သတ္တဝါများကို သေအောင်ကိုက်တတ်သည့် “ဆီဆီ” ခေါ် ယင်ကောင်တစ်မျိုး၏ ဘေးရန်ကြောင့်၊ ကြွင်းကျန်သော မိုင် ၃၀၀ ခန့်ခရီးကို ခြေကျင်သာလျှင် လျှောက်ခဲ့ကြရ၏။ အဆိုပါ မိုင် ၁,၀၀၀ ခန့်မျှသော ခရီးကို သွားကြစဉ်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်အပျက် များစွာတို့ကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရငြားသော်လည်း၊ ၎င်းတို့မှာ အာဖရိကတိုက်အတွင်း ခရီးသွားလာရသူ ဟူသမျှတို့ ကြုံတွေ့ရမြဲဖြစ်သော အဖြစ်အပျက်မျိုးမျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် အထူးတလည် ဖော်ထုတ်ရေးသားခြင်း မပြုလိုတော့ပေ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဇန်နဝါရီလကုန်ခါနှီးတွင် ဒါဘန်မြို့မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၍ မေလ ဒုတိယ ရက်သတ္တပတ်

တွင် မိုင် ၁,၀၀၀ ကျော် ပေါက်ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ။ နွားများနှင့် လှည်းကိုမူ မိုင် ၇၀၀ စခန်းတွင် လှည်းမောင်းသူ ရိုဇာနှင့် ရှေ့ဆောင်သူ တွန်တို့လက်တွင် အပ်နှံထားပစ်ခဲ့ကြလေပြီ။ ၎င်းစခန်းမှ ပစ္စည်းများကို ထမ်းပို့သူ လူ ၆ ယောက် ငှားရမ်းလျက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အစေခံ ၃ ယောက်တို့နှင့်အတူ မိုင် ၃၀၀ ခန့်မျှ ခြေကျင် လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့မှာမူ ၎င်းလှည်းနှင့် နွားများရှိရာ စခန်းသို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ပြန်လည် ဆိုက်ရောက်လာကြရတော့မည်ဟု မမျှော်လင့်မိချေ။

အင်ယတ္တိစခန်းမှ ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်မျှ ခရီးထွက်မိကြသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် အထူးသဖြင့် စိမ်းလန်းစိုပြည်၍ စိတ်နှလုံးကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှသော တောအုပ်ကြီးတစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြလေရာ၊ “မာချာဘဲလ်” ခေါ် အလွန်ချိုအေးလှ၍ အရည်ရွှမ်းသော သစ်သီးဝါကြီးများသည် ၎င်းတောအုပ်၌ ပေါက်ရောက်၍၊ ဆင်ရိုင်းများသည် ၎င်းသစ်သီးများကို အထူးနှစ်သက်စွာ စားသောက်တတ်ကြ၏။ အချို့နေရာများတွင် သစ်ပင်ကြီးများကို အမြစ်မှ ကော်လှန်လှဲဖို့ထားခြင်း၊ အကိုင်းကြီးများကို ချိုးဖဲ့ထားခြင်း စသော အထိမ်းအမှတ်များအပြင် ဆင်ခြေရာများကိုလည်း ရံဖန်ရံခါ တွေ့ရှိကြရသည် ဖြစ်သောကြောင့် တောဆင်ရိုင်းအုပ်များနှင့် မဝေးတော့သည့် အဖြစ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ရိပ်မိရပေ၏။

တစ်နေ့သော ညနေ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် စိမ်းစိုသော တောင်ပူစာတစ်ခု၏ ခြေရင်းတွင် ခြောက်ခန်းလျက်ရှိသော မြစ်ကြောင်းကြီးတစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြရာ၊ မြစ်ကြောင်းတွင် ရေအဆက်ပြတ်နေကြသော်လည်း အချို့သောနေရာတို့၌ အိုင်ကလေးများသဖွယ် ထွန်းနေသည့် ကြည်လင်အေးမြသော ရေသည် စုဝေးလျက် ရှိနေကြသေး၏။ အိုင်များ ပတ်ဝန်းကျင်၌လည်း သားကောင်အမျိုးမျိုးတို့၏ ခြေရာများ

ဖြင့် ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိရာ၊ တောင်ပူစာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အရပ်တွင် မူကား ပြန်ပြူးညီညာသော လွင်ပြင်ကြီးသည် မျက်စိတစ်ဆုံး တည် လျက်ရှိပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ခုသော ရေအိုင်သို့ သက်ဆင်းမည် ပြုကြ သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သတ္တဝါအပေါင်းတို့တွင် လည်ပင်းအရှည်ဆုံး ဖြစ်သည့် သစ်ကုလားအုပ်တစ်စုသည် ထိတ်လန့်စွာ တက်ပြေး၍ အမြီး များကို ကျောပေါ်၌ ထောင်လျက် ထူးဆန်းလှသော ပြေးနည်းမျိုးဖြင့် ယိမ်းထိုးကာ ထွက်ပြေးကြလေ၏။ သစ်ကုလားအုပ်များမှာ ကျွန်ုပ် တို့နှင့် ကိုက် ၃၀၀ ခန့် ကွာလှမ်းလျက် နေရကား၊ မုဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်မှာ သေချာသော အကွာအဝေး မဟုတ်သောကြောင့် သေနတ်ကို ကိုင်လျက်သာလျှင် ငေးကြည့်နေလိုက်လေ၏။ ကပ္ပတိန် ဝွဒ်မှာမူ အလွန်တရာ သေနတ်ပစ်ချင်လှသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အတိုင်း၊ ရလောက်သည် မရလောက်သည်ကို ချင့်ချိန်တိုင်းထွာခြင်း မရှိဘဲ ကျည်မကြီး ထိုးထားသည့် ရိုင်ဖယ် သေနတ်ကို မြှောက်လျက်၊ အုပ်ထဲတွင် နောက်ဆုံးမှ ပြေးလိုက်နေသည့် သစ်ကုလားအုပ်မကလေး ကို ချိန်ပစ်လိုက်ရာ၊ ကျည်ဆန်သည် လည်တိုင်ကို တည့်တည့်ကြီး ထိမှန်သဖြင့် လည်ပင်းကျိုးပြီးလျှင် သစ်ကုလားအုပ်ကလေးမှာ နေရာ တွင် ပုံလျက်သား လဲကျသေဆုံးလေ၏။ ကပ္ပတိန်ဝွဒ်မှာ စင်စစ်အား ဖြင့် လက်ဖြောင့်သူတစ်ယောက် မဟုတ်သော်လည်း “ခြေချော် လက် ချော်” ဟူဘိသကဲ့သို့ ၎င်းသေနတ် တစ်ချက်စွဲလိုက်ခြင်းကို အကြောင်း ပြု၍ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အသားယူ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေ တော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုညဉ့်အဖို့ မြစ်ဟောင်းကမ်းပါးတွင် စခန်းချရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးရကား၊ အချို့သော အထမ်းကူလီများအား သစ်ကုလားအုပ်

သားကို ဖျက်ယူခဲ့စေလျက်၊ အခြားကူလီများနှင့် အစေခံများအား ရေအိုင်နှင့် ကိုက်တစ်ရာခန့်တွင် စတည်းချရန် ပြင်ဆင်စေ၏။ ပြင်ဆင်နည်းကား ဆူးပင်များကို ခုတ်ယူ၍ စက်ဝိုင်းသဖွယ် ပတ်ပတ်လှည့်စုပုံပြီးလျှင် အလယ်တွင် အိပ်ရန်အတွက် ကိုင်းမြက်ခြောက်များခင်း၍ အနီးတွင် မီးပုံကြီးများ ဖိုထားကြရ၏။ ထိုည၌ စခန်းတဲဆောက်လုပ်ပြီး၍ လ ထွက်ပြုလာသော အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မြက်ခြောက်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် သစ်ကုလားအုပ်သား “ဘီစကိတ်” နှင့် ရိုးတွင်းခြင်ဆီပြုတ်တို့ကို အထူးမြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။ ပြီးစီးသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် မီးပုံကြီးအနီးတွင် ထိုင်လျက် မုဆိုးအဖြစ်နှင့် ကျွန်ုပ် သေနတ်ပစ်ခဲ့ဖူးသော အကြောင်းအရာများကို ဆေးတံသောက်ရင်း၊ ပြောသူက ပြော၍ နားထောင်သူများက နားထောင်ကြ၏။

သန်းခေါင်ချိန်နီးသဖြင့် အိပ်ကြတော့မည် ပြင်ဆင်ဆဲတွင် ရေအိုင်ဆီမှ ပြင်းထန်နက်ကျယ်လှစွာသော ခြင်္သေ့ဟောက်သံများ ကြားကြရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုင်ရာမှ တစ်ပြိုင်တည်း ထ လိုက်ကြ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ဆင်တစ်ကောင်၏ နှာမောင်းရိုက်သံများ ကြားရပြီးနောက် မည်းမှောင်သော ကိုယ်လုံးကြီးများသည် ရေအိုင်ဆီမှ တောအုပ်ဘက်သို့ ဝင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဆင်အုပ်ကြီး တက်သွားကြောင်း သိလိုက်ကြရ၏။ ထိုအခြင်းအရာများကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ညီကို ရှာဖွေဖို့ အလွန်အရေးကြီးလျက်ရှိသော ဆာဟင်နရီကပင်လျှင် ဤစခန်းတွင် တစ်ရက် နှစ်ရက်မျှ နားနေ၍ သေနတ်ပစ် လှည့်လည်ကြရန် အကြံပေးသေး၏။ ကပ္ပတိန်ဝန်သည်လည်း ၎င်းအကြံကို ထောက်ခံရကား ဆင်ပစ်မုဆိုးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းအကြံအတိုင်း စီမံကြရန် သဘောတူ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

၎င်းနောက် အိပ်ရာသို့ ဝင်တော့မည် ပြုကြပြန်ရာတွင် ကြောက်

မက်ဖွယ် နက်ကျယ်လှသော ခြင်္သေ့ဟောက်သံများ ဆက်ကာဆက်ကာ ကြားကြရပြန်သည်နှင့်၊ ထိုင်ရာမှ ထ ကြပြန်၍ ရေအိုင်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်ကြလေ၏။ ထိုခဏ၌ ဝါဝါနှင့် မည်းမည်းနက်နက်တို့ ရောယှက်သော အစိုင်အခဲကြီးတစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ တဖြည်းတဖြည်း တရွေ့ရွေ့ တိုး၍ တိုး၍ လာနေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်သည် သေနတ်ကိုယ်စီကိုင်လျက် ဆူးစည်းရိုး အပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ကား အစိုင်အခဲကြီးသည် မြေပေါ်တွင် ရပ်တန့်လျက် ထိုမှဤမှ လူးလှိမ့်ကာ ကျွမ်းသန္တာလန်နေလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ ချဉ်းကပ်သွားကြသောအခါတွင်မူကား ငြိမ်ဝပ်စွာ ရှိနေခဲ့လေပြီ။

နောက်ဆုံး၌ လံရောင်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့မြင်ရသော အခြင်းအရာမှာကား ဤသို့တည်း။ မြက်ခင်းပေါ်တွင် အလွန်ထက်မြက်ရှည်လျားသော ဦးချိုရှိသည့် တောင်ဆိတ်သိုးနက်ကြီးတစ်ကောင်သည် စင်းစင်းသေလျက် ရှိရာ၊ ၎င်း၏ဦးချို၌ကား လည်ဆံနက်ရှိသော ခြင်္သေ့ထီးကြီးတစ်ကောင်သည် ထုတ်ချင်းပေါက် စူးတပ်လျက် အသက်ထွက်နေလေတော့၏။ ဖြစ်ပွားသော လက္ခဏာမှာ ခြင်္သေ့သည် ရေအိုင်အနီးမှ တောင်ဆိတ်ကို ချောင်းနေ၍ ၎င်းအပေါ်သို့ ခုန်အုပ်လိုက်ရာတွင်၊ တောင်ဆိတ်သည် ခြင်္သေ့ကို ဦးချိုဖြင့် ခတ်လိုက်ရကား၊ ထက်မြက်လှသော ချိုများသည် ခြင်္သေ့ကို ထုတ်ချင်းဖောက်သွားဟန် တူ၏။ သို့ပါသော်လည်း ခြင်္သေ့မှာ ရုတ်တရက်မသေသေးသည်ဖြစ်၍ ဆိတ်ပေါ်မှစီးလျက် မိရာနေရာကို ကိုက်ခဲလေရာ၊ ဆိတ်ကြီးလည်း သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် ရုန်းကာ လျှောက်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့ ရောက်လာခဲ့ဟန် တူ၏။ နောက်ဆုံး၌ ခြင်္သေ့ရော ဆိတ်ပါ တစ်ပြိုင်နက်တည်း သေဆုံး၍ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့မှောက်တွင် လဲကျကြရခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အသေကောင်များကို သေချာ

စွာ ကြည့်ရှုကြပြီးနောက်၊ ကူလီများနှင့် အစေခံများကို ခေါ်၍ စည်းရုံးဝင်း အတွင်းသို့ ဆွဲသွင်းကြပြီးမှ အိပ်ရာသို့ ဝင်ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆင်ပစ်ထွက်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။ ဆင်ပစ်သေနတ်ကြီး သုံးလက်ကို ယမ်းတောင့် အမြောက်အမြားနှင့်တကွ ဆောင်ယူခဲ့၍၊ ရေဘူးများကိုလည်း လက်ဖက်ရည် ပေါ့ပေါ့ဖျော်၍ အပြည့်ထည့်ပြီးလျှင်၊ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်သည် အစေခံ သုံးယောက်ကိုခေါ်၍၊ နံနက်စာစားပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ကူလီများမှာမူ ခြင်္သေ့ကို သားရေဆုတ်၍၊ တောင်ဆိတ်ကို ညှင်းလှမ်းရန် အလုပ်ပေးထားခဲ့ကြ၏။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့သည် တောထဲ၌ ဆင်အုပ်ကြီး ဖြတ်သန်းသွားသော လမ်းကြောင်းကြီးကို တွေ့ကြရပေရာ၊ ဆင်အုပ်မှာမူ တစ်ည၌ လုံး ခရီးသွားကြသောကြောင့် ၉ နာရီကျော်၍ နေပူပြင်းလှသောအခါမှ ချဉ်းကပ်မိကြ၏။ ၁၀ နာရီကျော်လတ်သော် ၃၀ ခန့်မျှသော ဆင်အုပ်ကြီးသည် နံနက်စာ စားပြီးသဖြင့် နားနေကြသည့် လက္ခဏာနှင့် ချိုင့်ဝှမ်းသော နေရာတစ်ခုသည်တွင် နားရွက်ကြီးများ ခတ်လျက် ရပ်နေကြသည်ကို မြင်ကြရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သစ်ရွက်တစ်ဆုပ်ကို မြှောက်ကြိုကာ လေ၏ အခြေအနေကို စုံစမ်းပြီးမှ၊ လေအောက်မှ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်ကြလေရာ နောက်ဆုံး၌ ဆင်အုပ်နှင့် ကိုက် ၄၀ ခန့်မျှသာ ကွာလှမ်းသော ချုံပုတ်များရှိရာသို့ ရောက်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရှေ့တည့်တည့်၌ ဆင်ကြီး သုံးကောင် ရပ်လျက်ရှိရာ တစ်ကောင်မှာ အစွယ်ကြီး ရှည်လှပေ၏။ ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်မှာလည်း ရင်ပေါင်တန်းယှဉ်လျက်ရှိရာ လက်ယာအစွန်းရှိသော ဆာဟင်နရီအား လက်ယာစွန်းဆင်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်က အလယ်မှ ဆင်ကြီး

ကိုလည်းကောင်း၊ ဝှဒ်က လက်ဝဲဘက်စွန်း ဆင်ကိုလည်းကောင်း အ
လိုက်သင့် ပစ်ကြရန် ကျွန်ုပ်က စီမံပေး၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့
သည် တစ်ကိုယ်လျှင် တစ်ကောင်စီ အသီးသီးသေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်
ထားကြရာ၊ ဝှဒ်မှာ အစွယ်ကြီးနှင့် ဆင်ကြီးကို ပစ်ရန် ကြံကြိုက်နေ
တော့၏။ ထိုနောက် 'ကိုင်း... ပစ်ကြစို့...' ဟု ကျွန်ုပ်က အချက်ပေး၍
ပစ်လိုက်ကြသဖြင့် သေနတ် သုံးလက်တို့သည် ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်းနှင့်
ထွက်သွားကြ၏။

ဆာဟင်နရီ၏ဆင်မှာ နှလုံးသားကို ကျည်ဆန်ဖောက်သွား
သဖြင့် နေရာ၌ပင် ဒူးထောက်လျက် ပွဲချင်းပြီး လဲကျသေဆုံးလေ၏။
ကျွန်ုပ်၏ဆင်မှာလည်း ဒူးထောက်သွားသဖြင့် နေရာ၌ပင် သေဆုံး
တော့မည်ဟု မှတ်ထင်နေစဉ်၊ ရုတ်တရက် လွန်ထပြီးမှ ကျွန်ုပ်အနီး
ဖြတ်ပြေးသဖြင့် နံဘေးကို တစ်ချက်ဆင့်၍ပစ်သွင်းလိုက်ရသေး၏။
လေးငါးလှမ်းခန့်တွင် ဒုတိယတစ်ကြိမ် လဲကျပြန်ရကား၊ ကျွန်ုပ်သည်
ယမ်းတောင့်များ ထပ်မံထိုးသွင်း၍ လဲကျတွန့်လိမ်လျက် ရှိနေသေး
သော ဆင်ကြီးထံ ပြေးသွားပြီး ဦးနှောက်ထဲသို့ တတိယတစ်ချက်
ပစ်သွင်းလိုက်သောအခါမှ ဝေဒနာခံစားရခြင်းမှ လွတ်၍ ငြိမ်သွား
လေတော့၏။

ကပ္ပတိန်ဝှဒ်၏ စွယ်စုံကြီးမှာမူ မည်သည့်နေရာ၌ ထိမှန်သွား
သည် မသိ၊ ပစ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝှဒ်ရှိရာသို့ ပြေးလာ
သဖြင့်၊ ဝှဒ်က အနိုင်အနိုင် တိမ်းရှောင်လိုက်ရာတွင်၊ ဆင်ကြီးသည်
ကျွန်ုပ်တို့၏ စခန်းရှိရာသို့ ပြေးသွားလေတော့၏။ ထိုအတောအတွင်း၌
ဆင်အုပ်ကြီးသည် ထိတ်လန့်မြည်အော်ကာ အခြားတစ်ဖက်သို့ ထွက်
ပြေးကြလေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝှဒ်၏ ဆင်ကြီးနောက်သို့ လိုက်ရမည်၊ သို့

မဟုတ် ဆင်အုပ်နောက်သို့ လိုက်ရမည်ကို ခေတ္တ စဉ်းစားကြပြီးနောက် တစ်ကောင်တည်းသော ဆင်ကို ထားခဲ့၍ ဆင်အုပ်နောက်သို့ လိုက်ကြရန် သဘောတူဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။ ဆင်အုပ်မှာ တောထဲ၌ အလန် တကြား ဖြတ်သန်းပြေးလွှားကြခြင်း ဖြစ်ရကား ၎င်းတို့ပြေးလွှားသော လမ်းကြောင်းကြီးမှာ ရထားလမ်းကြီးသဖွယ် ထင်ရှားစွာ ကျန်နေရစ်သောကြောင့် ခြေရာကောက်ရန် မခဲယဉ်းလှပေ။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့ထံ ချဉ်းကပ် ရန်မူကား ထိုမျှလောက် မလွယ်ကူလှချေ။ နေပူကြီး ကျဲကျဲ တွင် နှစ်နာရီ ကျော်ကျော် လိုက်မိကြသောအခါမှ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆင်အုပ်ကို ချဉ်းကပ်နိုင်ကြတော့၏။ ဆင်အုပ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တစ်ကောင်တည်းသော ဆင်ပြောင်ကြီးသည် ကင်းစောင့်လျက်ရှိရာ ဆင်အုပ်မှာလည်း ဂနာမငြိမ်ဘဲယောက်ယက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ ဤသည် ကား မသင်္ကာသော အထိမ်းအမှတ်ပေတည်း။ တစ်ကောင်တည်းသော ဆင် ပြောင်သည် ဆင်အုပ်နှင့် ကိုက် ၄၀ ခန့်ဝေး၍၊ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်ကား ကိုက် ၆၀ ခန့် ကွာလှမ်းလေရာ၊ ဤဆင်ကြီး လန့်ပြေးခဲ့လျှင် တစ်အုပ်လုံး လန့်ပြေးဦးမည်ဟု သိရှိသည်နှင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤဆင်ကြီးကို ရှေးဦးစွာ စီရင်လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဆင်တစ်ကောင် တည်းကို သေနတ်သုံးလက်ဖြင့် ချိန်ပြီးမှ တစ်ပြိုင်နက်တည်း မောင်းဖြုတ်ချလိုက်ကြရာ၊ ဆင်ကြီးမှာ နေရာတွင် ဝပ်လဲ သေဆုံးလေ၏။

ထိုအခါ ဆင်အုပ်လည်း လန့်ထွက်ပြေးသွားကြပြန်ရာ၊ ၎င်းတို့ အဖို့ ကံဆိုးသော အခြင်းအရာတစ်ခုမှာ ရှေ့ကိုက်ပေါင်း ၁၀၀ ခန့်တွင် ရေခန်းခြောက်နေသော ချောင်းကြီးတစ်ခု ဆီးနေ၍ တစ်ဖက်သော ကမ်းပါးမှာ အလွန်တရာ မတ်စောက်လှပေ၏။ ဆင်များသည် ချောင်းထဲသို့ အလွယ်တကူ ဆင်းပြေးနိုင်ကြသော်လည်း၊ အခြားဘက်သို့ တက်ပြေးရန်မှာ လွန်စွာ ခက်ခဲလှသဖြင့် နှာမောင်းရိုက်ကာ မြည်အော်

ကာဖြင့် တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် တိုးဝှေ့လျက် ဆူညံစွာ ရှိနေကြလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း ကျွန်ုပ်တို့မိသွားကြရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ချောင်းကမ်းပါးတစ်ဖက်တွင် ထိုင်လျက် ကြိုက်ရာဆင်များကို တစ်ကောင်စီ ရွေးချယ်ပစ်ခတ်ကြပေ၏။ တစ်ခဏချင်းတွင် ဆင် ငါးကောင် လဲကျပြီဖြစ်ရာ ဆင်အုပ်သည် ထိုအခိုက်တွင် ကမ်းပါးသို့ ကျော်တက်ရန် အကြံကို လက်လျှော့၍ ချောင်းကို အလျားလိုက် ခုန်ဆင်းပြေးလွှားကြသောကြောင့်သာလျှင် တစ်အုပ်လုံး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းသောအဖြစ်မှ ချမ်းသာရာ ရကြပေတော့၏။ ထိုနေ့အဖို့ ဆင် ရှစ်ကောင် ရရှိထားသည် ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ်ကျေနပ်သည်နှင့် ဆက်လက် လိုက်လံပစ်ခတ်ခြင်း မပြုတော့ချေ။

အစေခံများသည် ဆင်နှလုံးသားနှစ်ခုကို ညစာအတွက် ထွင်းဖောက်ယူခဲ့ကြ၍၊ အစွယ်များကို နောက်တစ်နေ့မှ ထုတ်ယူရန် ဆုံးဖြတ်ကြပြီးလျှင်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် စခန်းတဲဆီသို့ စိတ်ကျေနပ်စွာ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ လမ်းခရီး၌ သမင်ရိုင်းတစ်မျိုးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တွေ့မြင်ကြရလေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် အမဲသား လုံလောက်စွာ ရှိနေသဖြင့် မပစ်ခတ်လိုသော်လည်း ဝှဒ်မှာ သမင်ရိုင်းကို မမြင်ဖူးသည်နှင့် ၎င်း၏ သေနတ်ကို အမ်ဘိုပါထံ အပ်ထားခဲ့ပြီးမှ အစေခံ စီဗာနှင့်အတူ ချုံကွယ်တစ်ခုသို့ သွား၍ ကြည့်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆာဟင်နရီတို့မှာမူ ခြေညောင်းမခံလိုသည်နှင့် ထိုင်လျက် စောင့်နေရစ်ကြ၏။

နေမင်းသည် ရဲရဲနီသော အရောင်ဖြင့် အနောက်ဘက် တောင်ရိုးတန်းအောက်သို့ ၎င်းကွယ်လုဆဲဆဲ ရှိသည်နှင့်၊ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆာဟင်နရီတို့သည် လှပဆန်းကြယ်စွာသော နေရောင်ခြည်တို့ကို ကြည့်ရှုချီးမွမ်းလျက် ရှိကြစဉ်၊ ဆင်အော်သံများကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရ၍ ဆင်ပြောင်ကြီး တစ်ကောင်သည် နှာမောင်းကို လေထဲတွင် မြှောက်ထောင်

ကာ နံဘေးတိုက်ပြေးလွှားသွားသည်ကို မြင်လိုက်ကြရ၏။ နောက် တစ်ခဏ၌ကား ဝှဒ်နှင့် အစေခံစီဗာတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ သေပြေး ရှင်ပြေး ခုန်ပေါက် ပြေးလွှားလာကြရာ ဆင်ပြောင်ကြီးလည်း ၎င်းတို့ နောက်မှ နှာမောင်းကို ဆန့်တန်းကာ ပြေးလိုက်လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆာဟင်နရီတို့မှာ သေနတ်ကိုယ်စီ ကိုင်လျက် ရှိကြသော်လည်း ဆင် ကြီး၏ရှေ့မှ လူနှစ်ယောက် ပြေးလွှားလာကြသည့်အတွက်ကြောင့်၊ လူများကို ထိမှန်မည်စိုးသဖြင့် ဆင်ကို မပစ်ဝံ့ဘဲ ငေးကြည့်နေကြရ လေ၏။ ခရီးမှာလည်း အတော်ကွာလှမ်းသောကြောင့် ပစ်ပင်ပစ်စေ ကာမူ၊ အကြောင်းထူးလှမည် မဟုတ်ချေ။ နောက်တစ်ခဏ၌ ကပ္ပတိန် ဝှဒ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ ဘောင်းဘီတို့မျှကိုသာ မဝတ်ထားဘဲ သပ်ရပ် သော လူတစ်ယောက်ပီပီ၊ ဘောင်းဘီရှည်ကြီးနှင့် ကျောသိုင်းများကိုပါ ဝတ်ဆင်ထားရကား၊ ပြေးလွှားရာတွင် ဖိုသီဖတ်သီ ရှိနေသည်အတွင်း သစ်မြစ်တစ်ခုကို ခြေထောက်ဖြင့် ငြိမိသောကြောင့် မြေပေါ်တွင် အလျားလိုက် မှောက်လျက် လဲကျသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာမူကား မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ဘဲ ပါးစပ်များကို ဟ ကာ ငေးကြည့်နေကြရလေ တော့၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ ဇူလူးအစေခံ စီဗာသည် ရှေ့မှပြေးလာရာမှ မိမိသခင် လဲကျသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် နောက်သို့ တုံ့ပြန်ပြီး လျှင် လက်တွင်ကိုင်ထားသော လှံတိုကလေးနှင့် ဆင်ကြီး၏ နှာမောင်း ကို တအားကျုံး၍ ပစ်ထိုးလိုက်၏။

ဆင်ကြီးသည် နာကျင်သော ဝေဒနာကြောင့် ကျယ်လောင်စွာ မြည်အော်ပြီးလျှင် ဝှဒ်နောက်သို့ မလိုက်တော့ဘဲ ဇူလူးစီဗာဆီသို့ တန်း တန်းကြီး ပြေးသွားလေ၏။ မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆင်ကြီးသည် ဇူလူး၏ကိုယ်ကို နှာမောင်းဖြင့် ပွေ့ဖက်ကိုင်ဖမ်း၍ မြေပေါ်သို့ ပစ်လွှဲ

ပြီးလျှင် ခါးပေါ်တွင် ခြေတစ်ဖက်ထောက်လျက်၊ အထက်တစ်ပိုင်းကို နှာမောင်းဖြင့် ဆွဲဖဲ့လိုက်ရာ ဇူလူး၏ကိုယ်မှာ နှစ်ပိုင်းပဲ့ပြတ်၍ သွားလေ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ကြရသော ကျွန်ုပ်နှင့် ဆာဟင်နရီတို့မှာ ရူးတော့မတတ် နှလုံးနာကြသည်ဖြစ်၍ ဆင်ကြီးထံ ပြေးသွားကြပြီးလျှင် သေနတ်နှစ်လက်တို့ဖြင့် ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပစ်ကြလေရာ ဆင်ကြီးလည်း နေရာတွင် ဒူးတုပ်လဲကျသွားကြလေတော့၏။

ဇူလူးစီဗာမှာ မိမိသခင် ဝွဒ်အတွက် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရရှာလေပြီ။ ထိုဆင်ကြီးမှာ ခပ်စောစောအချိန်က ဝွဒ် ပစ်ထားသော သေနတ်ဒဏ်ရာနှင့် နာနေသော ဆင်ကြီးဖြစ်၍ လူမြင်တိုင်း မဲ၍လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

အခန်း [၃]

သဲကန္တာရကို ဖြတ်ကျော်ခြင်း

ကျွန်ုပ်တို့သည် စုစုပေါင်း ဆင်ပေါက် ၉ ကောင်ကို ပစ်ခတ်ရရှိ၍ အစွယ်များကို ခုတ်ထွင်ယူရသော အလုပ်မှာ နှစ်ရက်တိတိ ကြာရှိ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆင်စွယ်များကို ပြန်လာသောအခါမှ ယူကြ အံ့ဟု ထင်ရှားသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် မြှုပ်နှံထားခဲ့ကြ၏။ အစေခံစီဗာ၏ ရုပ်ကလာပ်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ကောင်းမွန်စွာ ဖုတ်ကြည်းသင်္ဂြိုဟ်၍ လှံတစ်ချောင်းကို မြေပုံတွင် စိုက်ထူထားခဲ့သေး၏။

တတိယနေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းစခန်းမှ ထွက်ခွာ၍ တောခရီးသွားလာရသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ဘေးအန္တရာယ်အမျိုးမျိုးတို့နှင့် ကြုံတွေ့ရပြီးနောက်၊ သဲကန္တာရကြီး၏ အစွန်း၌ တည်ရှိသည့် ရွာကလေးသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြလေ၏။ စင်စစ်သော်ကား ကျွန်ုပ်တို့၏ စွန့်စားသွားလာခြင်းများမှာ ထိုနေ့ကမှ အစပြုသည်ဟု ခေါ်ဆိုလောက်ပေ၏။ ၎င်းရွာကလေးသည်ကား လူတို့နေထိုင်ရာ ဌာန၏ အစွန်ဆုံးသော နယ်နိမိတ်ဖြစ်ပေရာ၊ ထိုနေရာမှစ၍ သဲအတိပြီးသော သဲကန္တာရကြီးသာလျှင် မျက်စိတစ်ဆုံး တည်ရှိပေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းရွာကလေး၌ နှစ်ရက်မျှ စခန်းချလျက် သဲကန္တာရကြီး ကူးဖြတ်ရန်ကိစ္စကို စီမံကြလေ၏။ သွားကြရမည့် လူများမှာ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်နှင့် အမ်ဘိုပါနှင့် လေငှက်ခေါ် အစေခံ နှစ်ယောက်၊ ပေါင်း ငါးယောက်မျှသာ ဖြစ်ရကား ပစ္စည်းများအားလုံးကို သယ်ယူသွားရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ လေးလံသော သေနတ်ကြီးများနှင့် မိုးကာတဲ စသည်တို့ကို ရွာသားတစ်ယောက်ထံ အပ်နှံထားခဲ့၍ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့မူ အောက်ပါပစ္စည်းများကိုသာ ယူဆောင်သွားရန် စီမံကြ၏။

အမဲပစ် သေနတ်ကလေး သုံးလက်နှင့် ယမ်းတောင့် ၂၀၀၊
ဝင်ချက်စတာ ရိုင်ဖယ်သေနတ် နှစ်လက်နှင့် ယမ်းတောင့် ၂၀၀
(အစေခံများအဖို့)၊

ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် သုံးလက်နှင့် ယမ်းတောင့် ၆၀၊
နှစ်ပုလင်းဝင် ရေဘူးငါးလုံး၊
စောင် ငါးထည်၊

အမဲခြောက် ၂၅ ပေါင်၊
ရောင်စုံပုတီးစေ့ ၁၀ ပေါင် (လူရိုင်းများအား လက်ဆောင်ပေးရန်)၊

ဆေးအနည်းငယ်နှင့် ခွဲစိတ်ရန် ကိရိယာကလေးများ၊

မောင်းချဓားများနှင့် ကွန်ပါ၊ မီးခြစ်၊ ခါးပိုက်ဆောင်ရေစစ်၊ ဆေးတံ သောက်ဆေး၊ အရက်တစ်ပုလင်း အစရှိသော အတိုအထွာ ပစ္စည်းကလေးများ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အထက်ပါပစ္စည်းများကို လူငါးယောက်အနက် တွင် ခွဲဝေသယ်ယူရန် စီမံပါသော်လည်း လူတစ်ယောက်လျှင် ၁၂ ပိဿာထက် ပေါ့အောင် ဖောက်နိုင်ချေ ။ ၁၂ ပိဿာဟူသော ဝန်ချိန်

မှာ ခရီးရှည်သွားသူ တစ်ယောက်အဖို့ အတော်လေးလံသော်လည်း ပစ္စည်းများကို ထိုမျှထက် လျော့ရန်လည်း မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

ခရီးထွက်မည့်နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် ရွာသား သုံးယောက်တို့အား မုဆိုးကိုင် မောင်းချစားတစ်ချောင်းစီ ပေးခြင်းအားဖြင့် လေးပုလင်းဝင် ဘူးတောင်းသုံးလုံးကို တစ်ညခရီးမျှ (မိုင် ၂၀ ခန့်) ရွက်၍လိုက်ပို့ရန် စီမံထား၏။ သဲကန္တာရဟူသည်မှာ ရေတွေ့ခဲလှသော ခရီးမျိုးဖြစ်ရ ကား ရေကို တတ်နိုင်သမျှ ဝေးဝေးပါအောင် စီမံဖို့ အရေးကြီးလှ၏။

ဒုတိယနေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်နေ့ပတ်လုံး အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်စက်ကြ၍နေဝင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ညစာစားပြီးလျှင် လက်ဖက် ရည် တစ်ခွက်စီ သောက်ကြလေရာ၊ ဝှံ့ဒဲက ၎င်းလက်ဖက်ရည်မျိုး နောက်တစ်ကြိမ် သောက်ဖို့မှာ နေ့ရက် မည်မျှကြာရှည်ဦးမည် မသိနိုင် ဟု ပြောသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကျိတ်၍ သဘောတူညီမိကြ၏။ အစစ အရာရာ ပြင်ဆင်ပြီးကြလတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် မြက်ခင်းပေါ် တွင် ပက်လက်လှန်လျက် လ ထွက်မည်ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။ ဇ နာရီထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရဲရဲနီသော လမင်းသည် အရှေ့မျက်နှာ မှ ထွက်ပေါ်လာ၍ သဲကန္တာရကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ငွေရည်ဖြင့် ဆွတ်ဖျန်း ထားဘိသကဲ့သို့ ဖွေးဖွေးဖြူလျက်ရှိရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် အတော်အတန် လေးလံထိုင်းမှိုင်းသော စိတ်နှင့် လဲလျောင်းရာမှ ထ ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကိုယ်စီနှင့် သဲကန္တာရအစွန်းတွင် စီတန်းကာ ရပ်လျက်ရှိကြစဉ်၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ဆာဟင်နရီက ခရီးမထွက်မီ နောက်ဆုံးစကား ပြောကြားသေး၏။ 'မိတ်ဆွေများတို့၊ ကျွန်ုပ်တို့ သွားကြရမည့်ခရီးမှာ လူတို့ သွားဖူးသမျှ သော ခရီးများအနက်တွင် အထူးဆန်းဆုံး ခရီးတစ်ခုဖြစ်၍၊ ကျွန်ုပ်တို့ မှန်းရွယ်သည့်အတိုင်း ပေါက်ရောက်အောင်မြင်ပါမည်လောဟု မပြော

နိုင်ပါ။ သို့သော် အောင်မြင်သည်ဖြစ်စေ၊ မအောင်မြင်သည်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးကား တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မခွဲခွာဘဲ၊ သေမကွဲ ရှင်မကွာ သဘောထားကြမည် အကြောင်းကို ကား ကျွန်ုပ် ယုံကြည်စိတ်ချမိပါသည်။ အောင်မြင်ခြင်း၊ ဆုံးရှုံးခြင်း ကိစ္စမှာ ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်အတိုင်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့မူကား တစ်ယောက်အပေါ်၌ တစ်ယောက် သစ္စာဖောက်ဖျက်ခြင်း မရှိဘဲ အစဉ်အမြဲ ကူညီစောင့်ရှောက်ကြလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းကို အသီးသီး ယုံကြည်စိတ်ချကြလိမ့်မည်... ဟု ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်ပါသည်။ ကိုင်း... သွားလိုက်ကြဦးစို့...'

ဆာဟင်နရီ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့ ငါးဦးသည် အထုပ်အပိုးကိုယ်စီနှင့် သေနတ်ကိုယ်စီထမ်းကာ သဲကန္တာရကြီးကို ဖြတ်ကျော်စ ပြုကြလေ၏။ ရွာသားသုံးယောက်တို့မှာမူ ရေအပြည့်ပါသော ဘူးတောင်းကြီးတစ်လုံးစီ ရွက်လျက်၊ ကျွန်ုပ်တို့နောက်မှ လိုက်ပါလာကြလေ၏။ ဝှဒ်မှာ သဘောသားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကွန်ပါလက်ကိုင်ရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်နှင့် ရှေ့ဆုံးမှသွား၍၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်း၏နောက်မှ တစ်ယောက်စီ စီတန်းကာ လိုက်ပါကြရ၏။ သဲကန္တာရကြီးမှာ လွန်မင်းစွာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိရာ၊ ဝှဒ်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးသည့် လက္ခဏာနှင့် မကြာမကြာ တေးချင်းများ လေချွန်၍ လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း ၎င်း၏ လေချွန်သံကို ကြားရသဖြင့် သွားရမည့် ခရီးစဉ်၏ တာဝန်ကြီးလေးသော အဖြစ်ကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်ကာ အားတက်မိကြ၏။ သို့သော် ဝှဒ်မှာ မကြာမီ လေကုန်သွားဟန်နှင့် လေမချွန်နိုင်တော့ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်မျှသာ လမ်းလျှောက်လေတော့၏။

ညဉ့် နာရီပြန် တစ်ချက်တိုင်အောင် အဆန်းတကြယ် မကြုံတွေ့

ကြရဘဲ၊ လမ်းလျှောက်မိကြလတ်သော် ဆာဟင်နရီက ခေတ္တမျှ ရပ်နား
 နေရန် အမိန့်ပေး၍ ရေအနည်းငယ်မျှစီ သောက်ကြရ၏။ သို့ရာတွင်
 မည်သည့်နေရာ၌မျှ ရေတွေ့မည်ဟု အမှန်မပြောနိုင်ကြသောကြောင့်
 ၀ အောင် မသောက်ဝံ့ဘဲ အမောပြေ အာဆွတ်ရုံမျှလောက်သာ
 သောက်ကြရ၏။ နာရီတစ်ဝက်ခန့် နားနေကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည်
 ဆက်လက်၍ ခရီးထွက်ကြပြန်လေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ အစဉ်တစိုက် ခရီးသွားကြလတ်သော် နောက်ဆုံး၌
 အရှေ့ကောင်းကင်မှ ပန်းရောင်အနုကဲ့သို့ နီပြေပြေရှိနေရာမှ၊ တဖြည်း
 ဖြည်း ရဲသည်ထက် ရဲလာပြီးလျှင် နေမင်းလည်း ပေါ်ထွက်လာလေ
 တော့၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့လူစုမှာ အတော်ညောင်းညာလှပြီ ဖြစ်
 သော်လည်း နေမပူပြင်းမီ တတ်နိုင်သမျှ ခရီးပေါက်ရောက်အောင် သွား
 ကြရဖို့ အရေးကြီးလှသောကြောင့် ရပ်နားခြင်းမပြုဘဲ လျှောက်မြီတိုင်း
 လျှောက်ကြရ၏။ နေထွက်ပြီးနောက် တစ်နာရီခန့် ကြာလတ်သော်၊
 သဲကန္တာရထဲမှ ဖောက်ထွက်နေသည့် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုကို မြင်ကြ
 ရသည်နှင့် ၎င်းရှိရာသို့ ခြေဦးလှည့်ကာ သွားကြလေ၏။ ကံအားလျော်
 စွာ ကျောက်စွန်းတစ်ခုသည် တစ်ဖက်သို့ ချွန်ထွက်၍ ၎င်းအောက်၌
 ပြန်ပြူးညီညာသော သဲများ ခင်းကျင်းထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်ကို
 တွေ့ကြလေရကား၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်စွန်းအောက်သို့ လျှိုးဝင်၍
 အမဲခြောက် အနည်းငယ်ကို ဝါးပြီး၊ ရေဖြင့် ကျိုက်ချပြီးနောက် သဲပေါ်
 တွင် လဲလျောင်းလိုက်ရာ မကြာမီ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်ကြလေကုန်
 ၏။

အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ၊ ညနေ သုံးနာရီထိုးပြီဖြစ်၍ ရေဘူး
 တောင်းများ ရွက်ပို့သော ရွာသားများလည်း ပြန်ရန် ပြင်ဆင်လျက်
 ရှိကြလေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေဘူးထဲမှ ရေကို အားရအောင်

သောက်၍ ဘူးတောင်းများမှ ရေဖြင့် ဖြည့်ပြီးနောက်၊ ရွာသားများလည်း
ရေအနည်းငယ်မျှစီ ပါရှိသော ဘူးတောင်းကိုယ်စီနှင့် ရွာသို့ ပြန်သွား
ကြလေ၏။

လေးနာရီခွဲလတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်
ကြလေ၏။ အပြန်ကျယ်လှသော သဲကန္တာရကြီးတစ်ခုလုံးတွင် ငှက်
ကုလားအုပ်တစ်ကောင်တလေမျှကို ရံဖန်ရံခါ တွေ့ရခြင်းမှတစ်ပါး မည်
သည့်သတ္တဝါတစ်မျိုးကိုမျှ မတွေ့မမြင်ကြရလေရကား၊ စင်စစ်ငြီးငွေ့
ဖွယ် ကောင်းလှသော ခရီးမျိုးဖြစ်ပေ၏။ သတ္တဝါများအနက် မြွေ
ဟောက်များကို ရံဖန်ရံခါတွေ့ကြရသော်လည်း ငြီးငွေ့ခြင်း ပြေပျောက်
စေလောက်သည့် သတ္တဝါမျိုးမဟုတ်ဘဲ စက်ဆုပ်ခြင်းနှင့် ထိတ်လန့်
ခြင်းတို့သာ အားပေးကြလေသေး၏။

နေဝင်လတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် သဲပေါ်တွင် နားနေ၍ လ
ထွက်သည်တိုင်အောင် စောင့်နေကြရ၏။ လ ထွက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်
နက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆက်လက်လျှောက်သွားကြပြန်၍ နာရီပြန် နှစ်
ချက် အချိန်တွင် ခေတ္တမျှ ရပ်နားကြပြီးနောက်၊ နေထွက်သည်တိုင်
အောင် လျှောက်ကြပြန်လေ၏။ ထိုအခါ၌ကား ယမန်နေ့ကကဲ့သို့
ကျောက်ဆောင် မတွေ့ရတော့သည်နှင့် သဲပေါ်၌သာလျှင် ပစ်လွဲကာ
အိပ်ကြရတော့၏။ ၇ နာရီထိုးလျှင်ပင် နေသည် အတော်ပူပြင်းလာ
သည် ဖြစ်သောကြောင့် ခရီးပန်းလာကြသော ကျွန်ုပ်တို့ပင်လျှင် အိပ်ရာ
မှ နိုးလာကြရ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ နေသည် ပူပြင်းသည်ထက် ပူပြင်း
လာလေရကား ကျွန်ုပ်တို့မှာ မုန့်ဖိုထဲ၌ ဖုတ်ထားသော ပေါင်မုန့်ကို
လည်းကောင်း၊ မီးပေါ်တွင် ကင်ထားသော အမဲကင်ကိုလည်းကောင်း၊
ပြာပူ၌ အုံးထားသော အမဲခြောက်ကိုလည်းကောင်း၊ မကြာမကြာ သတိ
ရကာ နှိုင်းစာ တွေးတောမိကြ၏။ နေသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ သွေးများကို

စုပ်ယူနေသည့် လက္ခဏာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ခြောက်သွေ့လျက် ရှိသောကြောင့်၊ နေရာတွင်ထိုင်ကာ ပါးစပ်များကို ဟ လျက် ဟိုက်နေကြလေတော့၏။ သို့သော် သတ္တဝါများအနက်တွင် တစ်မျိုးကို ကျွန်ုပ် မေ့နေသေး၏။ နေပူသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ယင်ကောင်များသည် မည်သည့်နေရာမှ ရောက်လာကြသည် မသိ၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ နား၊ မျက်စိ၊ ဦးခေါင်း စသည်တို့ကို ပတ်ချာလှည့်ကာ တဝီဝီ အော်မြည်လျက် ရှိကြ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မွန်းတည့်နေရှိန်ကြောင့် မခံမရပ်နိုင်အောင် ရှိကြရာတွင် အကြံတစ်ခုရသည်နှင့် သဲထဲတွင် တွင်းကြီးတူး၍ နေရာတကာတိုင်းတွင် အနံ့အပြားပေါက်သော ချုံပင်တစ်မျိုး၏ အကိုင်းအခက်များဖြင့် ဖုံးအုပ်ကာ တွင်းအောင်းနေကြရ၏။ သစ်ပင်များမှာ ကျိုးတိုးကျဲတဲ ရှိနေသော်လည်း အလွတ်အတိုင်း နေလှန်းရခြင်းထက် အနည်းငယ် သက်သာရာရကြ၏။ ငတ်လိုက်သည့် ရေမှာလည်း ပြောဖွယ်ရာ မရှိ။ စိတ်ထင်တိုင်း သောက်ကြရလျှင် ၎င်းရေဘူးမျိုး အနည်းဆုံး နှစ်လုံး သုံးလုံးစီ သောက်နိုင်ကြမည် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ရေရဖို့အရေးမှာ မလွယ်ကူသောကြောင့် နှုတ်ခမ်းစိုစွတ်ရုံမျှထက် ပို၍ မသောက်ဝံ့ကြချေ။

မည်သည့်အခြင်းအရာမဆို အဆုံးရှိမြဲ ဖြစ်သည်အတိုင်း ထိုနေ့သည်လည်း နောက်ဆုံးတွင် ကုန်လွန်၍ ကျွန်ုပ်တို့မှာ တစ်ညတာမျှ သက်သာရာရကြပြန်လေပြီ။ နေရှိန် ယုတ်လျော့လတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် တွင်းထဲမှ ထွက်ကြ၍ ခရီးဆက်လက် လျှောက်ကြပြန်လေ၏။ ဒီဆီလဗာ၏ မြေပုံအဆိုမှာ သဲကန္တာရခရီးသည် မိုင်ပေါင်း ၁၂၀ မျှ ရှိသည်ဆိုရာ၊ လမ်းတစ်ဝက်တွင် ရေအိုင်တစ်ခု ရှိသည်ဟူ၍လည်း ဖော်ပြပါရှိ၏။ ရေးဆွဲထားသော မြေပုံမှာ နှစ်ပေါင်း သုံးရာကျော်မျှ

ကြာရှိခဲ့ပြီဖြစ်ရာ၊ ယခုအခါ၌ ၎င်းရေအိုင်ရှိမည် မရှိမည်ကို မည်သူမျှ မပြောနိုင်ချေ။ အကယ်၍ မရှိတော့ဘဲ ခန်းခြောက်နေပါလျှင်လည်း မိုင် ၆၀ ခရီးကို ရေမပါဘဲ ပြန်ရန်သော်လည်းကောင်း၊ ရှေ့သို့ တိုးရန် သော်လည်းကောင်း မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဖြစ်နိုင်မည် မဟုတ်သော ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ နောင်ရေးကို ဗေဒင် တွက်ကြည့်ရန် မလို တော့ချေ။

ထိုအခါ၌ကား ကျွန်ုပ်တို့သည် မိုင် ၅၀ ထက်မနည်း ခရီးပေါက် ခဲ့ပြီဟု တွက်ကိန်းရရှိသောကြောင့်၊ ရေအိုင်ကိုတွေ့ရန် ၁၀ မိုင်ခန့်မျှသာ လိုတော့သည်ဟု ခန့်မှန်းကြရ၏။ မြေပုံအတိုင်း မှန်ကန်ခဲ့လျှင် အများ ဆုံး ၁၅ မိုင်ထက် ပို၍ ဝေးကွာနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

ညနေစောင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်နာရီလျှင် တစ်မိုင်ခွဲခန့် နှုန်းထက် ကျော်လွန်အောင် မလျှောက်နိုင်ကြတော့ဘဲ တရွေ့ရွေ့သာ လျှင် လှမ်းလာကြရတော့၏။ နေဝင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရပ်နား၍ လ ထွက်သည်တိုင်အောင် စောင့်ဆိုင်းရင်း တတ်နိုင်သမျှ အိပ်စက် ကြရသေး၏။ လ ထွက်ပေါ်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် နုံးချည့် ပျော့ခွေသော ကိုယ်ကာယများဖြင့် တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းကာ လျှောက် ကြရပြန်လေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ခံစားကြရသော ဒုက္ခဝေဒနာကို မကြုံဖူး သူတို့အဖို့ တွေးဆရန်ပင် ခဲယဉ်းပေလိမ့်မည်။ လဲက ထူ၊ လဲက ထ ဟူသကဲ့သို့ သာခွေယိုင်ဖြစ်နေသော ကိုယ်များဖြင့် ဒယီးဒယိုင် အနိုင် နိုင်ခြေကို ဆွဲလျက် ယိုင်လဲရင်း ထလျှောက်ရင်း၊ ခွေလဲရင်း ထ လျှောက်ရင်း ပုံလဲရင်း ထလျှောက်ရင်း စသည်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ကြရာ သန်းခေါင်ကျော် နာရီ ပြန်နှစ်ချက် ထိုးချိန်တွင် ပေ ၁၀၀ ခန့်မြင့်၍ တောင်ပို့ကြီး ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော သဲတောင်ပူစာကလေးတစ်ခုသို့ ဆိုက် ရောက်လာကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုတောင်ပူစာ၏ ခြေရင်းတွင် ရပ်တန့်၍ ရေဘူး ထဲတွင် ကျန်ရှိသည့် နောက်ဆုံးသော ရေစက်ကို အသီးသီးသောက်ပြီး ကြလေပြီ။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် သံပေါ်တွင် လဲလျောင်း၍၊ ကျွန်ုပ် မှာ အိပ်ပျော်တော့မည်ဟု တမှေးမှေးရှိနေစဉ် အမ်ဘိုပါက 'ရေတွေ့လျှင် တွေ့၊ မတွေ့လျှင်တော့ နက်ဖြန်ထွက်မည့် လ ကို မြင်ရတဲ့လူ တစ် ယောက်မှ ကျန်တော့မည် မဟုတ်ဘူး' ဟု ပြောသံ ကြားလိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ သေရမည့်ဘေး နီးကပ်သည့်အတွက် ကြက်သီးထမိသော် လည်း မျက်စိကြောင်လောက်အောင် မဖြစ်တော့ဘဲ မကြာမီပင် အိပ် ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။

အခန်း [၄]

ရေ... ရေ... ရေတစ်ပေါက် သောက်ပါရစေ

ကျွန်ုပ်တို့သည် နံနက် ၄ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် နိုးလာရာ၊ ကိုယ်လက် အင်္ဂါပင်ပန်းခြင်းမှ သက်သာရာရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ရေငတ်မွတ်ခြင်းတည်း ဟူသော ဝေဒနာသည် တိုး၍ ပြင်းထန်စွာ ဖိစီးနှိပ်စက်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိများနှင့် နှုတ်ခမ်းများမှာ အစေးဖြင့်ကပ်လျက် ရှိနေသောကြောင့်၊ လက်ဖြင့် အပြန်အလှန် ပွတ်သပ်ပေးသော အခါမှ ဖွင့်၍ ရပေတော့၏။ တစ်ခဏမျှ ကြာလတ်သော် လူအားလုံး နိုးလာကြ၍ ရေရရှိရေးအတွက် မည်ကဲ့သို့ ပြုကြရမည်ဟု တိုင်ပင်ရင်း ရေဘူးများကို မှောက်ချပြီးလျှင်၊ တစ်စက်တလေမျှ စီးထွက်လာသော ရေကလေးကို လျှာဖြင့် လျက်ကြရ၏။ ကပ္ပတိန်ဝွဒ်သည် ဘရန်ဒီပုလင်းကို ထုတ်၍ စိန်းစိန်းကြည့်လျက်ရှိရာ ဆာဟင်နရီက ဖြည်းညင်းစွာ ဆွဲယူသိမ်းဆည်းထားလိုက်ရ၏။ အကြောင်းကို ဆိုသော် ယခု အခြေအနေမျိုးတွင် အရည်ဖြစ်သောကြောင့် ရေငတ်ပြေလိမ့်မည်အထင်နှင့်အရက်ကို သောက်မိပါမူ လျင်မြန်စွာ ကိစ္စတုံးဖို့ ရှိပေသောကြောင့် တည်း။

ရေရမှုကိစ္စကို ဆွေးနွေးကြစဉ်၊ ကျွန်ုပ်က မြေပုံအတိုင်း မှန်ကန် ခဲ့လျှင် ရေရရှိသော နေရာမှာ ခရီးမကွာလှမ်းနိုင်တော့ဟူ၍ ပြောသော် လည်း၊ မည်သူကမျှ စိတ်အားတက်ကြွလာသည့် လက္ခဏာ မရှိချေ။ တစ်ခဏမျှ ကြာလတ်သော် မိုးလင်းလာပြီဖြစ်၍၊ ဟော့တင်ကော့ အစေခံ “လေငှက်” သည် ထိုင်ရာမှ ထပြီးလျှင် မြေပေါ်တွင် စိုက်ကြည့် ကာ ထိုမှ ဤမှ လမ်းလျှောက်ရာမှ ရုတ်တရက် တန့်ရပ်၍ မြေကြီးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့် ထ၍ ကြည့်ကြရာတွင် ခွာကွဲသော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ ခြေရာကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ ထိုသတ္တဝါသည် တောဆိတ်ပင် ဖြစ်စေ၊ သမင် ပင် ဖြစ်စေ ရှေ့နှင့် မလှမ်းမကမ်း၌သာ ကျက်စားတတ်သော အဖြစ်ကို သတိရကြရကား၊ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးမှာ မျှော်လင့်ချက်နှင့် စိတ်အား တက်ကြွလာကြလေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ “လေငှက်” သည် နှာခေါင်းကို ကောင်းကင် သို့ မျှော်ကာ၊ အသက်ပြင်းစွာ ရှူရှိုက်လျက် ရှိရာမှ ‘ကျွန်ုပ် ရေနံ့ရ တယ်...’ ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် ကြိုးမိန့်ကျထားရာမှ “လွတ်စေ” ဟု ချမ်းသာပေးခြင်း ခံရသော ရာဇဝတ်ကောင်များကဲ့သို့၊ ခုန်ချင်ပေါက်ချင်သလို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လာကြ၏။ ထိုခဏ၌ နေမင်းသည် အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်မှ ရဲရဲနီသော ဘောလုံးကြီးသဖွယ် ပေါ်ထွန်းလာလေရာ၊ ၎င်း၏အလင်း ရောင်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့မြင်ကြရသော ရှုမျှော်ခင်းမှာ လွန်မင်းစွာ ဆန်းကြယ်လှသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရေငတ်မွတ်နေသော ဝေဒနာကို ပင် တစ်ခဏတာမျှ မေ့လျော့သွားကြသေး၏။

ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာ အရပ်နှင့် မိုင်လေးငါးဆယ်ခန့် ကွာဝေးသော နေရာတွင် “ရှိဗာ၏အသားမြတ်” ခေါ် တောင်ထွတ်ကြီးနှစ်ခုတို့သည်

ထွက်ပြုစနေမင်း၏အရောင်တွင် ဘောလုံးကြီးများသဖွယ် ဖွေးဖွေးဖြူ
လျက် ရှိကြ၏။ ၎င်းတောင်ထွတ်ကြီးများ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ကား
ဆူလီမန်တောင်တန်းကြီးသည် ခရီးမိုင်ရာပေါင်းများစွာ သွယ်တန်း
လျက် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ လင်္ကာဆရာတစ်ယောက် မဟုတ်ပေရကား
၎င်းတောင်တန်းကြီးကို ထိုနေရာမှ မြင်ရခြင်းအားဖြင့် အဘယ်မျှ
လောက် ကြီးကျယ်ခုံညား၍ အဘယ်မျှလောက် အံ့ဩဖွယ်ရာ ဆန်း
ကြယ်လှသည့် အဖြစ်ကို ဖွဲ့နွဲ့စီကုံးရေးသားခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ပေ။
“ရှိဗာ၏အသားမြတ်” ခေါ် တောင်ထွတ်ကြီးနှစ်ခုမှာလည်း တစ်ခုနှင့်
တစ်ခုမှာ ၁၀ မိုင်ခန့်မျှ ကွာခြား၍ ပေပေါင်းတစ်သောင်းငါးထောင်မျှ
မြင့်မားလေရကား။ ၎င်းတို့၏ အဖျားသည် မိုးတိမ်များထဲသို့ ထိုးဝင်
လျက် ရှိလေတော့၏။ အထူးသဖြင့် ဆန်းကြယ်လှသော အခြင်းအရာ
တစ်ခုမှာ တောင်ထွတ်ကြီးနှစ်ခုတို့သည် မှည့်ထားသော အမည်အတိုင်း
မိန်းမ၏ အသားမြတ်ကဲ့သို့ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်ရှိနေ၍ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု
လုံးတူရွယ်တူရှိနေသည့်အပြင် အထွတ်တွင်လည်း အသားမြတ်သီး
သဖွယ် လုံးလုံးဝိုင်းဝိုင်းရှိသော ဖုသီးကြီးနှစ်ခုလုံး ရှိနေကြလေတော့
၏။ ဤမျှလောက် ထူးဆန်းသော တောင်ထွတ်နှစ်ခုကို ကျွန်ုပ်လည်း
မမြင်ဖူး။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အခြားသောနေရာ၌လည်း ၎င်းတောင်ထွတ်မျိုး
ရှိကြမည်မထင်ပေ။ ထိပ်၌ရှိသော ဖုသီးနှစ်ခုတို့မှာ ဆီးနှင်းများဖြင့်
ဖုံးအုပ်လျက် ရှိသောကြောင့် ဖွေးဖွေး ဖြူလျက် ရှိကြ၏။

အံ့ဩခြင်း ပြေပျောက်ပြီးသည့် နောက်၌ကား၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရေ
ငတ်မွတ်သော ဝေဒနာပြင်းစွာ နှိပ်စက်ခြင်း ခံကြရပြန်လေ၏။ “လေ
ငှက်” က ရေနံ့ရသည်ဟု ပြောသည်ကား မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ရေကို
မူကား မည်သည့်နေရာ၌မျှ ရှာမတွေ့ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ပူစာ
ကလေးကို ပတ်ချာလှည့်၍ ရှာကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ရေအိုင်ကိုလည်း

ကောင်း၊ စမ်းချောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ရေတွင်းကိုလည်းကောင်း မတွေ့ရချေ။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ်ပေါက်လှသည်နှင့် “လေငှက်” အား အရူးအနှမ်းဟူ၍ ခေါ်ကြရာ၊ လေငှက်ကမူ မလျှော့သေးဘဲ လေထဲတွင် ရေနံ့ပါသည်ဟု ပြောတုန်းပင် ရှိနေသေး၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်၊ ‘အနံ့ရမှာပေါ့ကွ၊ ကောင်းကင်မှာ တိမ်တွေ ရှိတာကိုး။ တိမ်ထဲမှာ မိုးရေ ပါတာပေါ့၊ နောက် နှစ်လလောက်ကြာတော့ ရွာချလိမ့်မယ်။ ဒီတော့မှ ငါတို့ အရိုးတွေ ရေစွတ်ကြရတော့မှာပဲ’ ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။ ဆာဟင်နရီကမူ မုတ်ဆိတ်ကိုဆွဲသပ်ရင်း ‘တောင်ပူစာကလေး ထိပ်မှာများ ရှိလေရောသလားကရီ...’ ဟု တွေးပြောပြောလိုက်ရာ ဝှဒ်က ‘ကြံကြံစည်စည်ဗျာ၊ တောင်ထိပ်မှာ ရေရှိတယ်လို့ ဘယ်တော့ ကြားဖူးသလဲ...’ ဟု ပြန်ပြောသေး၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နည်းလမ်းရှိသမျှ ကုန်စင်အောင် စမ်းသပ်လိုသဖြင့် မထင်ဘဲလျက်နှင့် တောင်ပူစာထိပ်သို့ တက်ကြသေး၏။ အမ်ဘိုပါသည် ရှေ့ဆုံးမှ တက်သွား၍ ထိပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လက်များကို မြှောက်ကာ ‘ရေတွေ့ပြီ... ရေတွေ့ပြီ’ ဟု အော်ပြောလိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့လည်း အပြေးအလွှား အူယားဖားယား တက်ပြေးကြ၏။ ဝမ်းမြောက်ကြလေစွတကား။ တောင်ပူစာကလေး၏ ထိပ်တည့်တည့်၌ မည်သည့်နည်းဖြင့် မည်ကဲ့သို့ တည်နေသည်မသိ၊ ရေအိုင်ကလေး တည်ရှိနေသည်ကား အမှန်ပင် ဖြစ်တော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ လူစုသည် ဝမ်းသာအားရ ပြေးဆင်း၍ ရေထဲတွင် အလျားလိုက် မှောက်ကြပြီးလျှင် အေးမြသော အိုင်ရေကို ဝမ်းမိုက်များ ကားသည်တိုင်အောင် သောက်ကြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ၎င်းရေကဲ့သို့ အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော ရေဟူ၍ တစ်ခါဖူးမျှ မကြုံဖူးကြဟု မှတ်ထင်မိကြလေတော့၏။ ဝမ်း

ဗိုက်များပြည့်၍ ပါးစပ်ဖြင့်သောက်ရန် မတတ်နိုင်လတ်သော ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေထဲတွင် တစ်ကိုယ်လုံး နှစ်စိမ်လျက် ကိုယ်ဖြင့် သောက်ကြကုန်သေး၏။ ကိုယ်ထဲသို့ စိမ့်ဝင်ပြီးလတ်သော် ဦးခေါင်းများကို နှစ်လျက် ဦးရေဖြင့် သောက်ကြကုန်သေး၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေဝကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ဖို့ သတိရလာကြသည်နှင့် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလုံးလုံး လျှာနှင့်တို့ရန်စိတ်မကူးဝံ့ခဲ့ကြသည့် အမဲခြောက်များကို အားရပါးရ ဝါးကြလေကုန်၏။ ဝမ်းတောက်ပြန်လတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် အိတ်ထဲသို့ ထိုးပစ်ထားသော ဆေးတံများကို ထုတ်၍ မြိန်ရှက်စွာ သောက်ပြီးနောက်၊ ရေအိုင်၏ နံဘေးတွင် ကမ်းပါးရိပ်ကိုခိုလျက် အိပ်စက်ကြလေရာ၊ မွန်းတည့်ချိန်ကျခါမှ နိုးလာကြလေတော့၏။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး နားနေကြပြီးနောက် လ ထွက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေဘူးများကို ရေဖြည့်၍ ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ကြပြန်လေ၏။ ထိုည၌ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ခြေလှမ်းသွက်လာကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် ၂၅ မိုင်ထက်မနည်း ခရီးပေါက်ရောက်နိုင်ကြ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ရေမတွေ့တော့စေကာမူ တောင်ပို့ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့သည်နှင့် ၎င်း၏အရိပ်တွင် နေခဲ့ကြ၏။ နောက်တစ်နေ့ နေထွက်သော အခါတွင်မူကား ရှိဗာ၏ အသားမြတ်ခေါ် တောင်ထွတ်ကြီးများသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် မိုင် ၂၀ ခန့်မျှသာ ကွာလှမ်းတော့သည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် မိုးလျက်ရှိသည်ဟု မှတ်ထင်ကြရ၏။ ညနေခင်းအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆက်လက်၍ ခရီးသွားကြပြန်ရာ၊ နောက်တစ်နေ့ မိုးသောက်ချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ မွန်းရွယ်လာကြသည့် လက်ဝဲဘက် အသားမြတ်၏ ခြေရင်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား ကျွန်ုပ်တို့ ရေဘူးများမှာ ရေကုန်ခန်းခဲ့ပြီ ဖြစ်

သောကြောင့် ရေငတ်မွတ်သော ဝေဒနာခံစားကြရပြန်လေပြီ။ သို့ရာတွင် မိုးပွင့်များ တည်ရှိရာဖြစ်သော တောင်ထိပ်သို့ မရောက်မချင်း ရေတွေ့နိုင်ရန် နည်းလမ်း မမြင်တော့ချေ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် နှစ်နာရီခန့်မျှသာ နားနေကြပြီးနောက် မိုးပွင့်များ တည်ရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်စိမ့်သောငှာ တောင်ထွတ်ကြီးကို ကြိုးစား၍ တက်ကြလေ၏။

၁၁ နာရီ ထိုးလတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ဖြစ်သည်တိုင်အောင် ပင်ပန်းလှပြီးဖြစ်ရာ၊ မီးတောင်ဟောင်းမှ စီးဆင်းကျသော ချော်ရည်ခြောက်များပေါ်၌ လျှောက်ကြရခြင်းအားဖြင့်လည်း ခြေထောက်များမှာ ထောင်းထောင်းကြေမတတ် ကျိန်းစပ်လျက် ရှိလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အထက် ကိုက်ပေါင်း ၃၀၀ ကျော်ခန့်တွင် ခြောက်သွေ့နေသော ချော်တုံးကြီးများကို တွေ့မြင်ရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းတို့၏အရိပ်ကို ခိုကြအံ့ဟု ကြိုးစား၍ တက်ကြပြန်ရာ၊ အနီးသို့ ရောက်ကြသောအခါ မနီးမဝေးတွင် စိမ်းလန်းလတ်ဆတ်သော နွယ်ပင်များ ထူထပ်စွာပေါက်လျက် ရှိသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း အမ်ဘိုပါသည် ၎င်းအပင်များ ရှိရာသို့ လျှောက်သွား၍ မကြာမီ စိမ်းစိမ်းကြီးရှိသော အလုံးကြီးနှစ်လုံးကို လက်တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ပွေ့ပိုက်ကာ၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြန်ပြေးလာလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ ‘ဘာကြီးတွေလဲဟေ့၊ အမ်ဘိုပါ...’
ပါ။ ။ ‘ရေရော အစာရော ရလာခဲ့ပြီလေ၊ ဟောဒီမှာ ကြည့်လိုက်ကြစမ်း...’

ပြောသည့်အတိုင်း ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ၊ ဖရဲသီးကြီးနှစ်လုံး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ကြရသဖြင့်၊ ဝှဒ်မှာ ထ၍ပင် ခုံနီလိုက်သေး၏။ စင်စစ်သော်ကား စိမ်းလန်းသော နွယ်ပင်များမှာ ဖရဲပင်များဖြစ်၍ ရှာ

ထောင်မကသော ဖရဲသီးများသည် ယာခင်းကြီးသဖွယ် အနံ့အပြား ပြုတ်၍ သီးနေကြရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အစာလည်းပြတ်၊ ရေလည်း ငတ်သည်နှင့် လူတစ်ယောက်လျှင် ဖရဲသီး ၆ လုံးထက်မနည်း လောဘတကြီး စားသောက်လိုက်ကြလေ၏။

သို့ရာတွင် ဖရဲသီးမည်သည်မှာ ရေငတ်ပြေရုံမျှရှိ၍ အာဟာရဖြစ်နိုင်သည် မဟုတ်ရကား၊ အလွန်ဆာလောင်လာကြသည်နှင့် အမဲခြောက်များကို ချွေတာစွာ ဝါး၍ စားကြရလေ၏။ ထိုခဏ၌ ငန်းအရွယ် ခန့်ရှိသော ငှက်ကြီးတစ်အုပ်သည် သဲကန္တာရပေါ်မှ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ တည့်တည့်ကြီး ပျံဝဲလာကြလေရာ၊ လေငှက်က 'ပစ်ပါ သခင်၊ ပစ်ပါ' ဟု ပြောလျက်၊ မြေပေါ်တွင် ဝမ်းလျားထိုးကာ မှောက်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ၎င်းနည်းတူမြေပေါ်တွင် စင်းနေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဝင်ချက်စတာ သေနတ်တစ်လက်ကိုယူ၍ ယမ်းတောင့်ထိုးပြီးလျှင်၊ မြေပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လျက် စောင့်နေရာ ငှက်အုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်သို့ မတည့်တတည့် ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရုတ်တရက် ခုန်ထလိုက်လေ၏။ ငှက်အုပ်သည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်သည်နှင့် တွန့်သွား၍၊ စုမိစုရာ စုရုံးသွားကြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် ငှက်များ အထူထပ်ဆုံးသော နေရာသို့မှန်း၍ သေနတ်နှစ်ချက်မျှ ဆင့်၍ ပစ်လိုက်လေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ငှက်ကြီးတစ်ကောင်သည် လေထဲ၌ ထိုးကျလာလေရာ အနည်းဆုံး ပေါင်ချိန် ၂၀ ခန့် ရှိသည်ကို တွေ့ကြရသဖြင့်၊ အဘယ်မျှလောက် ဝမ်းမြောက်ကြသည်ကို ဖော်ထုတ်ရေးသားရန် မလိုတော့ပေ။ နာရီဝက်ခန့် အတွင်းတွင် ဖရဲပင်ခြောက်များကို စုဆောင်းကာ မီးမွေးကြ၍ ငှက်ကြီးသည် မီးပေါ်တွင် တဖြည်းဖြည်းလှည့်ကာ ကင်ကြသော အဖြစ်သို့ ရောက်နေခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အသားစိုများနှင့် မတွေ့ရသည်မှာ ရက်ပေါင်းအတန်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ရကား၊ အဘယ်

မျှလောက် မြန်ရက်စွာ စားသောက်ကြသနည်းဆိုသော်၊ ၅ ပိဿာကျော် ကျော်ရှိသော ငှက်ကြီးတစ်ကောင်လုံးပင်လျှင် ခြေထောက်ရိုးနှင့် နှုတ် သီးမျှလောက်သာ ကျန်ပေတော့၏။ ခွန်အား ပြည့်တင်းလာကြပုံမှာ ကား ပြောဖွယ်ရာ မရှိတော့ပေ။

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် လ ထွက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖရဲသီးကိုယ်စီ တတ်နိုင်သမျှ သယ်ယူကြလျက် ခရီးထွက်ကြပြန်လေ ၏။ ထိုနေရာမှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့ သွားရသောလမ်းမှာ မြင့်သည်ထက် မြင့်၍ တက်သွားလေရာ၊ လေသည်လည်း အေးသည်ထက် အေးမြ လာလေတော့၏။ မိုးသောက်လတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် မိုးပွင့်များ ထာဝရတည်ရှိရာဖြစ်သော “ဆန်းလှိုင်း” ခေါ် မျဉ်းကြောင်းနှင့် ၆ မိုင် ထက် ကွာလှမ်းတော့မည် မဟုတ်ချေ။ ၎င်းနေရာတွင်လည်း ဖရဲသီးများ ထပ်မံတွေ့ကြပြန်သည့်ပြင် “ဆန်းလှိုင်း” ခေါ် မျဉ်းကြောင်းကို ကျော် လွန်မိကြသောအခါတွင်လည်း မိုးပွင့်များ အမြဲရနိုင်ကြမည် ဖြစ်သော ကြောင့် ရေရမှုအတွက် ပူပန်ဖို့ မရှိတော့ချေ။ သို့ရာတွင် ထိုနေရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့ သွားရသောလမ်းမှာ မတ်စောက်လှပြီဖြစ်သောကြောင့် တစ် နာရီလျှင် တစ်မိုင်နှုန်းထက်ပို၍ ပေါက်ရောက်အောင် မသွားနိုင်ကြ တော့ချေ။ အရေးကြီးသော အခြင်းအရာတစ်ခုမှာ ထိုည၌တွင် ကျွန်ုပ် တို့သည် နောက်ဆုံးကြွင်းကျန်နေသော အမဲခြောက်ကို လက်စသတ် လိုက်ကြပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ရိက္ခာအတွက် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်လာကြ ရလေတော့၏။ ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာ တစ်ခုမှာလည်း၊ မိုးပွင့်မှ အရည်ပျော်ကျဖို့ ချောင်းများသည် ဧကန်မုချ တည်ရှိရမည် ဖြစ်သော် လည်း၊ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ရှိနေကြသည့် တောင်ကြီး၏ တောင်ဘက်မျက်နှာတွင် တစ်ခုမျှ မတွေ့ရဘဲ မြောက် ဘက်မျက်နှာ၌သာလျှင် စုရုံးစီးဆင်းကြလေတော့၏။

ထိုအခါ၌ကား ကျွန်ုပ်တို့မှာ စားနပ်ရိက္ခာအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေကြရ၏။ ရေငတ်သောဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြပြီးမှ အစာငတ်၍ သေကြရမည်လောဟု ကြောင့်ကြနေကြရ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ၃ ရက် အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်ုပ်၏ ဒိုင်ယာရီမှတ်တမ်းမှ ထုတ်နုတ်ဖော်ပြလိုက်ရပေအံ့။

မေလ ၂၁ ရက်။ အေးမြသော ဒေသဖြစ်၍၊ ၁၁ နာရီမှ စတင်ထွက်ကြသည်။ ဖရဲသီးများ ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ထပ် ဖရဲသီးမတွေ့တော့။ ဘာကောင်မျှလည်း မတွေ့ရ။ နေဝင်ချိန်တွင် ရပ်တန့်၍ အစာမစားဘဲ အိပ်ကြရသည်။ အလွန် ချမ်းအေးလှသည်။

၂၂ ရက်။ ခွန်အားနည်းစွာနှင့် နေထွက်ချိန်တွင် ခရီးထွက်ကြသည်။ တစ်နေ့လုံး ၅ မိုင်ခန့်လောက်သာ ခရီးပေါက်သည်။ မိုးပွင့်များတွေ့၍ ရေငတ်ပြေအောင် စားကြရသည်။ ညဉ့်၌ ဘရန်ဒီအနည်းငယ်မျှစီ သောက်ပြီး စောင်နှင့်ကွေး၍ အိပ်ကြရသည်။ “လေငှက်” မှာ အပူခံနိုင်သော်လည်း အအေးမခံနိုင်၍ သေတော့မလို ဖြစ်နေသည်။

၂၃ ရက်။ နေထွက်၍ ပူနွေးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထွက်လာကြသည်။ ထိုနေ့ အစာတစ်ခုခု မရခဲ့လျှင် နောက်ဆုံးခရီးသွားခြင်းဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။ လေငှက်မှာ အဆိုးဆုံး ဖြစ်သည်။ အစာအိမ်ထုံကျဉ်နေသောကြောင့်ပေလော့ မသိ။ ဆာတော့ မဆာ၊ ခွန်အားနည်း၍ ခြေပစ်လက်ပစ် ဖြစ်နေကြသည်။ ဘာကောင်မျှ မတွေ့။ သေသည်သာ အောက်မေ့နေကြတော့သည်။

ဤနေရာမှ ရှေ့သို့မူ စုံလင်စွာ ဖော်ပြရန် လိုသောကြောင့် ဒိုင်ယာရီ မှတ်တမ်းမျှနှင့် မလုံလောက်သဖြင့် သီးသန့် ရေးသားဖော်ပြပေအံ့။

မေလ ၂၃ ရက်နေ့ တစ်နေ့လုံး ကျွန်ုပ်တို့သည် မိုးပွင့်များကို ကျော်နင်း၍ တစ်ဖက်ခရီးချည်းသက်သက် တက်ကြရလေရာ၊ မော

ဟိုက် ပင်ပန်းလှသဖြင့် မကြာခဏ ရပ်တန့်နားနေကြရ၏။ နေဝင်ချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် “ရှိဗာ၏ သားမြတ်” ခေါ် တောင်ထွတ်တွင် သားမြတ်သီးအောက်တည့်တည့်သို့ ဆိုက်ရောက်လာကြလေရာ ထိပ်၌ ရှိသော သားမြတ်သီးပင်လျှင် ပေပေါင်း ၃,၀၀၀ ခန့် မြင့်သည်ဖြစ်၍ မိုးပွင့်များနှင့် ဖွေးဖြူလျက် ရှိ၏။ ဒီဆီလဗာ၏ မြေပုံအရမှာ ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်တွင် ဂူတစ်ခု ရှိရမည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုမှ ဤမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုကြသေး၏။ ၁၀ မိနစ်ခန့် လျှောက်မိလတ်သော် စောင်ကြီးကို ခြုံလျက် လိုက်ပါလာသော အမ်ဘိုပါက သားမြတ်သီး၏ နံဘေးရှိရာ အထက်သို့ ညွှန်ပြလျက်၊ ‘ကြည့်ကြစမ်း...’ ဟု ပြောသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ မိုးပွင့်များထဲတွင် အပေါက်ကလေးတစ်ခု သဖွယ် တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းအပေါက်ကလေးရှိရာသို့ တက်သွားကြသောအခါ ဂူတစ်ခု၏ အဝတ်ကြောင်း တွေ့ရသည့်ပြင်၊ ဒီဆီလဗာ ညွှန်းခဲ့သော ဂူဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိချေ။ ဂူသို့ ရောက်ကြသောအခါ မှောင်စပြုနေပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ချမ်းအေးခြင်းမှ တတ်နိုင်သမျှ ကာကွယ်စိမ့်သောငှာ ဂူထဲသို့ဝင်၍ တစ်ဝိုက်မျှ လောက်သာ ကျန်ရှိသော ဘရန်ဒီကလေးကို ဆွတ်လိုက်ကြပြီးနောက် စောင်ကိုယ်စီနှင့် ကွေးကြရ၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းဒေသ၌ အအေးချိန်မှာ ရေခဲသည့်အောက် ဒီဂရီ ၅၀ လောက် လျော့ကျသေးရကား ၎င်းစောင်မျိုး ၁၀ ထပ် ခြုံသော်လည်း နွေးနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ချမ်းအေးခြင်းက တစ်ဖက်၊ ခရီးပန်းခြင်းက တစ်ဖုံ၊ အစာငတ်ပြတ်ခြင်းက တစ်မျိုး ရှိနေကြရကား မည်မျှလောက် ဆင်းရဲဒုက္ခကြီးကျယ်သည်ကို ဖတ်ရှုသူတို့ တွေးတောဆင်ခြင်ဖို့ထားခဲ့ပေတော့အံ့။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရိုးတွင်းခြင်ဆီခိုက်အောင် ချမ်းအေးလှသည်ဖြစ်၍ ထိုမျှလောက် ခရီးပန်းလျက်နှင့်ပင် အိပ်မပျော်နိုင်ကြဘဲ တစ်ယောက်

နှင့် တစ်ယောက် တိုးကပ်လျက် ကွေးနေကြရတော့၏။ တစ်ခါတစ်ခါ မှေးခနဲ ငိုက်သွားသော်လည်း၊ ဆတ်ခနဲ လန့်၍ နိုးလာရသည်သာ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကျောချင်းကပ်လျက် ပူးနေသော “လေငှက်” သည် တစ်ညလုံး မေးချင်းရိုက်ကာ ခိုက်ခိုက်တုန်လျက်ရှိရာမှ လင်းအားကြီး အချိန်လောက်တွင် သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးနောက် ငြိမ်သွား လေတော့၏။ ပထမ၌ ကျွန်ုပ်က ထိုသူ အိပ်ပျော်သွားလေပြီဟု မှတ် ထင်မိရာ၊ ၎င်း၏ကျောသည် တဖြည်းဖြည်း အေးသည်ထက် အေးလာ ၍၊ ရေခဲတုံးသဖွယ် ရှိနေသဖြင့် မိုးလင်းချိန်တွင် ထ ကြည့်လိုက်သော အခါမှ အသက်လုံးလုံး မရှိတော့ကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

၎င်းနောက် မိုးထိန်ထိန်လင်းလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ချမ်း အေးခြင်း ပြေပျောက်စိမ့်သောငှာ၊ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်မနေကြတော့ဘဲ ဂူထဲတွင် ထိုမှ ဤမှ လှုပ်ရှားလျှောက်သွားနေကြစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက် သော သူက လန့်အော်လိုက်၏။ ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ကား၊ ဂူ၏ အတွင်းဘက် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ပေ ၂၀ ခန့် အကွာလောက်တွင် လူတစ် ယောက်သည် ဒူးပေါ်တွင် မေးတင်လျက် ငိုက်စိုက်ကြီး ထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ သေချာစွာ ကြည့်ကြသောအခါ ၎င်းမှာလည်း “လေငှက်” နည်းတူပင် အသက်မရှိကြောင်း တွေ့ကြရ၏။ ၎င်း အလောင်းမှာကား အာဖရိကတိုက်သား တစ်ယောက် မဟုတ်၊ ဥရောပ တိုက်သား လူဖြူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ကြ ရသောအခါ သွေးလန့်လျက်ရှိသော ကျွန်ုပ်တို့လူစုမှာ ဂူထဲမှ သုတ်ခြေ တင်၍ ထွက်ပြေးမိကြ၏။

အခန်း [၅]

စောလမုန်၏ လမ်းကြီး

ဂူပြင်သို့ ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်လျက် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ရပ်တန့်နေကြရာတွင်၊ ဆာဟင်နရီက 'နေစမ်းကြပါဦးဗျာတို့၊ ကျုပ် ပြန်ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး မယ်။ မတော်တဆ ကျုပ်ညီများ ဖြစ်နေမလား မဆိုနိုင်ဘူး' ဟု ပြော၍ အလောင်းရှိရာသို့ ပြန်ဝင်သွားရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ရွံ့တွံ့တွံ့နှင့် နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြလေ၏။ ထိုနောက် ဆာဟင်နရီသည် အလောင်းအနီးတွင် ဒူးထောက်၍ မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီးမှ 'တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ညီတော့ မဟုတ်ဘူးဗျို့' ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့လည်း အတော်ရဲရင့်လာ၍ အလောင်းကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုကြရာ နှာခေါင်းချွန်ချွန်၊ မေးချွန်ချွန်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးရှည်ရှည်၊ အရပ်မြင့်မြင့်ရှိသည့် လူလတ်အရွယ်တစ်ယောက်၏ အလောင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ကြရလေ၏။ ၎င်း၏အရေမှာ ထိန်ထိန်ဝါလျက် အရိုးပေါ်၌ ကပ်လျက်ရှိရာ၊ ခြေထောက်တွင် စွပ်လျက်ရှိသော ခြေအိတ်ရှည်ကြီးမှ တစ်ပါး အဝတ်အစားဟူ၍ တစ်ခုမျှ မရှိချေ။ လည်ပင်း၌ကား ရိုမန်ကက်သံလစ် ဘာသာဝင်တို့ ဆောင်လေ့ရှိသည့် ဆင်စွယ် လက်ဝါးကပ်တိုင်ကလေးတစ်ခု ဆွဲလျက်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ ‘ဘယ်သူ့အလောင်းများ ဖြစ်ပါလိမ့်ဗျာ...’

ရီ။ ။ ‘ခင်ဗျား မတွေးမိဘူးလား’

ကျွန်ုပ်က ဦးခေါင်းယမ်းပြသောအခါ -

ရီ။ ။ ‘ခင်ဗျားဆီမှာရှိတဲ့ စာနဲ့မြေပုံကို ရေးခဲ့တဲ့ ပေါ်တူဂီလူမျိုး ဒီဆီလဗာပေါ့ဗျာ’

ကျွန်ုပ်။ ။ ‘နှစ်ပေါင်း ၃၀၀ ကျော်မှပဲဟာဗျာ၊ မဟုတ်နိုင်တာပဲ’

ရီ။ ။ ‘၃၀၀ မကလို့ ၃,၀၀၀ ရှိသော်လည်း၊ ဒီဥတုမျိုးမှာ မပုပ်မသိုးနိုင်ဘူးဗျ။ တောတိရစ္ဆာန်များ မနှောင့်ယှက်လို့ရှိရင် ရှေ့လျှောက်ပြီး ဘယ်လောက် ကြာရှည်ခံဦးမယ်လို့ မပြောနိုင်ဘူး’

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ၎င်းယူဆချက်ကို လွန်လွန်းသည်ဟု မှတ်ထင်မိသော်လည်း ယုတ္တိရှိသည်ဟု အောက်မေ့သဖြင့် မငြင်းနိုင်အောင် ရှိကြရလေ၏။ ဤအတိုင်း မှန်ခဲ့လျှင် ဒီဆီလဗာ၏ အစေခံသည် ၎င်း၏ အဝတ်အစားများကို ချွတ်ခွာယူသွားပြီးနောက် အလောင်းကို ဂူထဲ၌ ပစ်ထားခဲ့ဟန်တူပေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဒီဆီလဗာ ရေးခဲ့သော စာနှင့် မြေပုံကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်ကြည့်ရင်း ကြက်သီးမွေးညင်း ထ မိလေသေး၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် အလောင်းချင်း အဖော်ရစေခြင်းငှာ၊ လေငှက်၏အလောင်းကို ပေါ်တူဂီဒီဆီလဗာ၏ အလောင်းအနီးသို့ ပြောင်းရွှေ့ထားခဲ့ကြပြီးနောက်၊ ထိုဂူမှ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ အစေခံသုံးယောက်အနက်၊ နှစ်ယောက် သေဆုံး၍ အမ်ဘိုပါ တစ်ယောက် တည်းသာလျှင် ကျန်ရှိခဲ့လေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မိုင်တစ်ဝက်ခန့် လျှောက်လာကြ၍၊ သားမြတ်သီးအောက်၌ရှိသော တောင်ကလပ်အစွန်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ၊ ကျွန်ုပ်တို့အောက်၌ ကိုက် ၅၀၀ ခန့်တွင် စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုကို မြင်ကြရ၍၊ ချောင်းကမ်းပါးရှိ စိမ်းလန်းသော မြက်ခင်းပေါ်တွင် တောင်

ဆိတ် ၁၅ ကောင်ခန့်တို့ ကျက်စားလျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ တောင်ဆိတ်ဆိုသည်မှာ စားနပ်ရိက္ခာပင်ဖြစ်သောကြောင့် ဘယ်မျှလောက် ဝမ်းမြောက်ကြသည်ကို မပြောနိုင်ပေ။ သို့ရာတွင် ကိုက် ၅၀၀ ခရီးကို တောင်ဆိတ်များ မမြင်အောင် မည်ကဲ့သို့ သက်ဆင်းကြပါမည်နည်း။ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်လျှင် လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးကြမည် ဖြစ်၍၊ အစာမရလျှင် အမှန် သေကြရတော့မည်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့မှာ ပစ်ရလို ပစ်ရငြားသဘောမျိုးနှင့် စွန့်စားချဉ်းကပ်သော အလုပ်မျိုးကို မလုပ်ဝံ့ကြပေ။ ဆိတ်များ မမြင်အောင် လှည့်ပတ်ဆင်းသက်ရန်လည်း လမ်းမရှိချေ။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် နီးအောင် မချဉ်းကပ်တော့ဘဲ၊ ထိုနေရာမှပင် စွန့်စားပစ်ခတ်ကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်သည် တစ်ကိုယ်လျှင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်တစ်လက်စီ ကိုင်လျက်၊ မိမိနှင့် တည့်ရာဆိတ်ကို တစ်ကောင်စီချိန်၍ အမ်ဘိုပါက အချက်ပေးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပြိုင်တူပစ်ကြရန် သဘောတူညီကြလေ၏။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် သေနတ်တစ်လက်စီ ကိုင်ကြ၍ ဆိတ်တစ်ကောင်စီ သေချာစွာ ချိန်ဆကြပြီးမှ အမ်ဘိုပါက 'ပစ်' ဟု အချက်ပေးလိုက်သဖြင့် သေနတ်သုံးလက်တို့သည် တစ်ပြိုင်နက်တည်းကဲ့သို့ ဒိန်းခနဲ ထွက်သွားကြလေ၏။ ပထမ၌ ယမ်းခိုးများနှင့် မည်းမှောင်နေသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာမှ မမြင်ရသေးဘဲ ရင်ဖိုလိုက်စွာဖြင့် စောင့်ငေးနေကြရ၏။ တစ်ခဏကြာရာတွင်မူကား ယမ်းခိုးများ လွင့်စဉ် သွား၍ ကျွန်ုပ်တို့မှာ တွေ့မြင်ရသော အခြင်းအရာအတွက်ကြောင့် ခုန်ပေါက်လိုက်မိကြသေး၏။ အကြောင်းမူကား မည်သူ၏ သေနတ်ချက်ကြောင့် မသိ၊ တောင်ဆိတ်တစ်ကောင်သည် ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လန်ကာလဲကျလျက် ခြေလေးဖက်တို့ဖြင့် ယက်ကန် ယက်

ကန် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့်ပေတည်း။ နောက် တစ် ခဏ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ကမ်းပါးယံတစ်လျှောက် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဆင်းခဲ့ကြ၍ နောက် ၁၀ မိနစ်ခန့်အတွင်းတွင် တောင်ဆိတ်၏ အသည်းနှလုံးတို့မှာ ရင်ထဲမှ ဖောက်ထုတ်ပြီး ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ သို့ရာ တွင် အခက်အခဲတစ်ခုမှာကား၊ ထိုအရပ်တွင် မီးဖိုရန်အတွက် ထင်း ဟူ၍ တစ်ခုတလေမျှ မရှိသောကြောင့် ချက်ပြုတ်ရန် မည်သို့မျှ မတတ် နိုင်ချေ။ သို့ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်တို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ် ယောက် ကြည့်ကာ ကြောင်တောင်ငေး၍ နေကြရလေတော့၏။

ထိုအခါ ဝှံဒ်က... 'ငတ်တဲ့လူဆိုတာ ဇီဝကြောင်နေလို့ မဖြစ်ဘူး လေ၊ ချက်စရာ မရှိလျှင် အစိမ်းလိုက် စားကြရုံရှိတာပေါ့... ' ဟု ပြော လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ပထမ၌ မဖြစ်နိုင်ဟု အောက်မေ့မိကြ၏။ နောက် ဆုံး၌မူကား... အခြားနည်းလမ်းလည်း မရှိ၊ ဆာလောင်လိုက်သည်မှာ လည်း ဝမ်းထဲ၌ ငရဲမီးတောက်သကဲ့သို့ ပူလောင်လျက် ရှိရကား၊ ကျွန်ုပ် တို့သည် အသည်းနှင့်နှလုံးသား အနည်းငယ်စီ လှီးဖြတ်၍ မိုးပွင့်ထဲ တွင် အေးအောင်ခေတ္တ မြှုပ်ထားပြီးလျှင် တစ်ဖဲစီမျှ၍ စမ်းချောင်းရေနှင့် ကျိုက်ချရလေတော့၏။ စိမ်းစော်ကြီး ညှီလိုက်သည်မှာ ပြောဖွယ်မရှိ သော်လည်း လျှာပေါ်တင်မိသည့်အခါ လွန်မင်းဉာ အရသာ ရှိတိ၏။ စားသောက်ပြီးနောက် ၁၅ မိနစ်အတွင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ခြေလက်များ မှာ သွေးသစ်လောင်းထည့်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ လွန်စွာ အားအင်ပြည့်တင်း လာပေတော့၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ဆိတ်သားများကို လှီးဖြတ် တုံးတစ်ကာ ဆောင်ယူခဲ့ကြရာ ပုပ်သိုးနံ့စော်မည်ကိုကား စိုးရိမ်ဖွယ် မရှိချေ။ ၎င်းဥတုမျိုး၌ မည်သည့်အသားပင် ဖြစ်စေ၊ ၁၅ ရက်ထား သော်လည်း လတ်ဆတ်တုန်းပင် ရှိနေပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည်

တောင်ကလပ်စွန်းမှ ရပ်လျက် သွားရမည့်လမ်းတာကို မျှော်ကြည့်လိုက်
 ကြသောအခါ ပေ ၅,၀၀၀ ခန့် နိမ့်သည့်အရပ်တွင် စိမ်းစိုသော လွင်ပြင်
 ကြီးသည် မျက်စိတစ်ဆုံးတည်ရှိလျက်၊ မြစ်ကြီးများသည် ငွေရောင်ရှိ
 သော မြွေကြီးများသဖွယ် ကွေ့ကောက်စွာ စီးဆင်းလျက် ရှိဘိ၏။
 ၎င်းလွင်ပြင်ကြီးမှာ တစ်ဖက်၌ရှိသော သဲကန္တာရကြီးထက် ပေ ၃,၀၀၀
 ထက်မနည်း မြင့်မောက်မည်ဖြစ်ရာ မြစ်အသွယ်သွယ်တို့မှာလည်း
 တောင်မှ မြောက်သို့သာလျှင် စီးဆင်းကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထူးဆန်း
 အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှသော ရှုမျှော်ခင်းကို တောင်ကလပ်စွန်းမှ မျှော်
 ကြည့်လျက် ရှိကြစဉ်... ဆာဟင်နရီက -

ရီ။ ။ ‘မြေပုံထဲမှာ စောလမုန်လမ်းကြီးလို့ ပါတယ် ဟုတ်လား...’

ကျွန်ုပ်။ ။ ‘ပါပါတယ်...’

ရီ။ ။ ‘နို့ မြင်ကြရဲ့လား...’

ကျွန်ုပ်။ ။ ‘မမြင်ရသေးဘူး...’

ရီ။ ။ ‘ဟောဟိုမှာ ကြည့်လိုက်ကြစမ်း...’

ကျွန်ုပ်နှင့် ဝှဒ်တို့သည် ဆာဟင်နရီ ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်
 ကြသောအခါ ပထမ၌ စမ်းချောင်းငယ်တစ်ခုဟူ၍ မှတ်ထင်မိသည့်
 အကြောင်းငယ် တစ်ကြောင်းသည် လွင်ပြင်ကိုဖြတ်ကာ တစ်သမတ်
 တည်း စင်းစင်းကြီးရှိနေသည်အဖြစ်ကို တွေ့ရသဖြင့် လမ်းပင် ဖြစ်တန်
 ရာ၏ဟု မှတ်ယူကြရ၏။ တွေးထင်သည့်အတိုင်း လမ်းကြီးဖြစ်ခဲ့လျှင်
 ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာမှ လက်ယာဘက်သို့ ဖြတ်ဆင်းလိုက်ပါက လမ်းကြီး
 ပေါ်သို့ ရောက်ကြမည် ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆာဟင်နရီ၏
 အကြံပေးချက်အတိုင်း ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကြီးများပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်
 ၍ တစ်မိုင်ခန့် ဆင်းသက်မိကြလျှင်ပင် လမ်းကြီးပေါ်သို့ ဆိုက်ရောက်
 နေကြလေတော့၏။ ၎င်းလမ်းကြီးမှာ စာဆိုအတိုင်း မှန်ခဲ့ပါမူ နှစ်

ပေါင်း ၃,၀၀၀ ကျော်အခါက ဆောက်လုပ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ပေ ၅၀ ခန့် ကျယ်ဝန်း၍ ကျောက်သားပကတိမှ ထွင်းဖောက်ထားခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ပြန့်ပြူးညီညာစွာ ရှိနေသော ၎င်းလမ်းမကြီးတစ်လျှောက်၊ ဝမ်းတောင့်တောင့်နှင့် လျှောက်ဆင်းရခြင်းအလုပ်သည် ကြမ်းတမ်း မတ်စောက်သော တောင်ကမ်းပါးယံကို အူဟောင်းလောင်းတက်ခြင်း အလုပ်နှင့် အလွန်တရာ ခြားနားခြင်း ရှိပေရကား၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ လေငှက်နှင့် စိဗာတို့ သေဆုံးခဲ့သော အဖြစ်ကို သတိမရကြပါမူ စိတ် နှလုံးကြည်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်း ရှိနေကြသည် ဟူ၍ပင် ဆိုလောက်ပေ၏။ ၎င်းလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် တစ်မိုင်ပြီးတစ်မိုင် လျှောက်ဆင်းသွားကြ စဉ် ဥတုရာသီမှာ ညီညွတ်သည်ထက် ညီညွတ်၍ ရှုမျှော်ခင်းမှာလည်း သာယာသည်ထက် သာယာလှပေ၏။ လမ်းမကြီးမှာလည်း အချို့ နေရာတွင် ချောက်ကြီး ချပ်ကြီးများကို ကျော်ဖြတ်လျက် လည်းကောင်း၊ အချို့နေရာတွင် တောင်ကမ်းပါးယံ၌ အချိတ်ယက်တက်လျက် လည်း ကောင်း၊ အချို့နေရာတွင် တောင်ကြီးကို ဥမင်လိုက်ခေါင်းဖြင့် ဖောက် ထွင်းလျက်လည်းကောင်း ပြုလုပ်ထားလေရကား ဥရောပတိုက် ဆွစ်ဇာ လန်ပြည်တွင် မီးရထားလမ်း ဖောက်ထားခြင်းနှင့် တူလှသည်ဖြစ်၍ နှစ်ပေါင်း ၃,၀၀၀ ခန့်အခါက အင်ဂျင်နီယာများသည် ခေတ်ကာလ အင်ဂျင်နီယာများထက် မညံ့ကြောင်း သက်သေခံလျက် ရှိနေပေတော့ ၏။

မွန်းတည့်အချိန်ခန့်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆင်ခြေလျှော့ရှိနေသော လမ်းကြီးတစ်လျှောက် ဆင်းလာခဲ့၍ တောများထူထပ်သော နေရာသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြလေ၏။ ထိုအခါ ဝှံ့က မိမိ မျိုချထားခဲ့သော အသည်းနှလုံးအစိမ်းများမှာ အစာကြေကျက်သွားပြီဖြစ်၍ အစိမ်းလိုက် တုံးတစ်ယူလာခဲ့သော တောင်ဆိတ်သားများကို ချက်ပြုတ်စားကြရန်

အကြံပေးသည်နှင့်၊ လမ်းနံဆား၌ရှိသော စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုအနီးတွင် စခန်းချ၍ မီးမွှေးကြလေ၏။ မကြာမီ သစ်ကိုင်းခြောက်များကို မီးပုံတိုက်ကြပြီးနောက် ဆိတ်သားတုံးများကို တံစို့နှင့်ထိုး၍ကင်ပြီးလျှင် မြိန်ရေရှက်ရေ စားသောက်ကြလေ၏။ ဝမ်းဗိုက်ဖောင်းသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် ဆေးတံကိုယ်စီခဲလျက် ပက်လက်လှန်ကာ စည်းစိမ်ခဲလျက်ရှိရာ၊ လမ်းတွင် ကြုံခဲ့ရသော ဒုက္ခဆင်းရဲများနှင့် နှိုင်းစာလျှင် နတ်ပြည်မရောက်တရောက် ရှိနေကြသည်ဟု မှတ်ထင်မိကြ၏။

စမ်းချောင်းကမ်းပါး၌ကား ဋုရင်ကောက်ပင်များနှင့် ကညိုပင်၊ ရှဉ့်မတက်ပင်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိရာ တသွင်သွင်စီးဆင်းလျက်ရှိသော ရေသံသည်လည်းကောင်း၊ သစ်ရွက်များအကြား၌ တဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်သော လေသံသည်လည်းကောင်း၊ သစ်ကိုင်းများအကြားမှ ညည်းညည်းတွားတွား ကူလျက်ရှိသော ချိုးငှက်များ၏ အသံသည် လည်းကောင်း ခရီးပန်းလာခဲ့သော ကျွန်ုပ်တို့အဖို့အလွန်တရာနားဝင်ချိုအေး သာယာလှပေ၏။ ထိုအခိုက်၌ ဆာဟင်နရီနှင့် အမ်ဘိုပါတို့သည် အင်္ဂလိပ်တစ်ဝက်၊ ဇူလူးတစ်ဝက်နှင့် ဖြစ်တတ်သလို ကြံဖန်စပ်ဟပ်ကာစကားပြောလျက်ရှိကြရာ ကျွန်ုပ်လည်း ဆေးတံနှင့်မှိုန်းကာနားထောင်နေလေ၏။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်သည် ဝှံ့တစ်ယောက် ပျောက်နေသည်ကို သတိရသည်နှင့် လိုက်ရှာရာတွင် ဝှံ့မှာ ရေချိုးပြီးနောက် ဖလန်နယ် ရှပ်အင်္ကျီမျှကိုသာ ဝတ်ကာ ကမ်းပါးတွင်ထိုင်လျက် သပ်ရပ်စွာ နေတတ်သော ၎င်း၏ ဝါသနာအလျောက်၊ မိမိကိုယ်ကို သုတ်သင်ခြယ်လှယ်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ဘောင်းဘီ၊ ဝတ်စကုတ်၊ ကုတ်အင်္ကျီစသော အဝတ်အစားများကို သေသပ်စွာခေါက်လျက်အနီးတွင် ပုံထား

၍၊ ဝှံဒ်သည် ဖိနပ်များကို သစ်ရွက်များနှင့် ပွတ်တိုက်ပြီးလျှင် ခြေတွင်
 စွပ်ပြီးမှ မှန်ကလေးတွင် မိမိ၏အရိပ်ကို ကြည့်လျက် မောင်းချစားငယ်
 ဖြင့် မုတ်ဆိတ်များကို ရိတ်နေလေ၏။ လက်ယာဘက်ပါးနှင့် မေး
 တစ်ခြမ်းမှ အမွေးအမှင်များကို ရိတ်ပြီးသဖြင့် လက်ဝဲဘက်သို့ ကူး
 ပြောင်းရိတ်ဖြတ်တော့မည်အပြုတွင် ကျွန်ုပ်သည် လက်ခနဲ ဖြစ်သွား
 သော အရောင်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရလေရာ၊ ဝှံဒ်လည်း ထိတ်လန့်ကာ
 ဖြင့် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ခုန်ထလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လက်ခနဲ အရောင်လာသော အရပ်သို့ လှမ်းမျှော်
 ကြည့်လိုက်သောအခါ၊ အလွန်တရာ အရပ်မြင့်မား၍ ကြေးနီရောင်ရှိ
 သော လူတစ်စုသည် ခါးတွင် ကျားသစ်ရေများနှင့် ဦးခေါင်းတွင် ငှက်
 မွေးအနက်ကြီးများ ထိုးစိုက်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ၎င်းတို့၏
 ရှေ့ဦးကား အသက် ၁၇ နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိ သူငယ်တစ်ယောက် ရပ်လျက်
 ရှိရာ၊ ၎င်း၏ ကိုယ်ဟန်အနေအထားကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် တစ်စုံ
 တစ်ခုသော လက်နက်ကို လက်ဖြင့် ကိုင်လွှဲပစ်လိုက်ပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း
 သိနိုင်ပေ၏။ ယခင်က ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်ရသည့် လက်ခနဲ အရောင်မှာ
 လည်း ၎င်း၏လက်နက်မှ အရောင်ဖြစ်သည့် လက္ခဏာ ရှိပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူစုကို ငေးကြည့်နေမိစဉ် စစ်သားဟန်ပါသော
 လူကြီးတစ်ယောက်သည် လူစုထံမှ ရှေ့သို့ လှမ်းတက်လာကာ သူငယ်
 ၏ လက်မောင်းကို ကိုင်ကာ စကားတစ်ခွန်းစ၊ နှစ်ခွန်းစ ပြောလိုက်
 ပြီးနောက် ၎င်းတို့အားလုံး ရှေ့သို့ လှမ်းတက်လာကြလေ၏။ ထိုခဏ၌
 ဆာဟင်နရီနှင့် အမ်ဘိုပါတို့သည် သေနတ်ကိုယ်စီနှင့် ပြေးလာကြ၍
 ထိုလူစုအား ချိန်ရွယ်ထားကြလေရာ၊ လူစုကမူ သေနတ်များကို
 ကြောက်ရမှန်း မသိဘဲ တက်မြဲတိုင်း တက်လာကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကမူ ထိုလူစုကို ကျေအေးအောင် ပြုလုပ်လိုသော နည်းဖြင့် သာလျှင် အသက်ချမ်းသာရာရမည်ကို သိသည်နှင့်၊ ဆာဟင်နရီတို့ အား သေနတ်ကို ချထားရန်ပြော၍ ရှေ့သို့တက်ပြီးလျှင် အကြီးဆုံး သော လူကြီးအား စကားကမ်းလှမ်း ပြောဆိုဖို့ ကြိုးစားလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ ‘သင်တို့ကို နှုတ်ဆက်ပါသည်’ ဟု ဇူလူးဘာသာဖြင့် စမ်းသပ်ပြောကြည့်လိုက်ရာ လူကြီးက ‘နှုတ်ဆက်ပါသည်....’ ဟု ၎င်း ဘာသာဖြင့် တုံ့ပြန်ပြောဆိုလိုက်သဖြင့် အံ့ဩမိကြ၏။ ၎င်းပြောသော စကားမှာ ဇူလူးဘာသာအစစ် မဟုတ်သော်လည်း ခပ်ဆင်ဆင်တူသော ကြောင့် အမ်ဘိုပါနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ နားလည်နိုင်ကြ၏။ (ဥပမာ - ထားဝယ်သူများ ပြောသော မြန်မာစကားကို မြန်မာများ နားလည်နိုင် သကဲ့သို့ပေတည်း။)

လူကြီးက။ ။ ‘သင်တို့ ဘယ်အရပ်မှ ရောက်လာကြသနည်း၊ သင်တို့ ဘယ်သူများနည်း။ သင်တို့ သုံးယောက်ကား အသားဖြူ၍ တစ်ယောက်ကား ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ အဘယ်ကြောင့် မည်းရသနည်း...’ ဟု မေးလိုက်ရာ -

ကျွန်ုပ်က။ ။ ‘ကျွန်ုပ်တို့ကား တစ်ပြည်သားများ ဖြစ်၍ မိတ် ဆက်ရအောင် လာကြသည်။ ဤလူကား ကျွန်ုပ်တို့၏ အစေခံ ဖြစ် သည်’ ဟု ပြန်ပြော၏။

လူကြီး။ ။ ‘သင်ကား မမှန်သော စကားကို ဆိုသည်။ မည်သည့် တိုင်းပြည်သားမျှ ထိုတောင်ကြီးများကို ဖြတ်ကျော်၍ မလာနိုင်။ သို့သော် လိမ်သည်ဖြစ်စေ၊ မလိမ်သည်ဖြစ်စေ ငါတို့ ကူကူယာနား ပြည်သည် သူစိမ်းများ လာရောက်ခွင့် မရှိသောကြောင့် သင်တို့ သေရ အောင် ပြင်ကြပေတော့’

ထိုလူများသည် ခါးတွင် ဓားကြီးများ ချိတ်လျက် ပါလာသည့်

ပြင်၊ အချို့က ဓားများကို တကိုင်ကိုင် ပြုလုပ်နေကြသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ အခက်ကြုံလျက် ရှိ၏။

ထိုခဏ၌ ဝွဒ်က ကျွန်ုပ်အား ‘ဟိုငနဲကြီးက ဘာပြောတာလဲ’ ဟု မေးသဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်က ‘ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေကို သတ်ပစ်မယ်လို့ ပြောနေတယ်’ ဟု ပြန်ပြောပြရ၏။ ထိုအခါ ဝွဒ်က ‘အလို ဘုရားရေ’ ဟု ဆိုကာ အခက်အခဲတွေ့သောအခါများတွင် ပြုလုပ်လေ့ရှိသော-၎င်း၏ ဝါသနာအတိုင်း၊ ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်သပ်လျက်စိုက်ထားသော အထက်သွားများကို ကိုင်ဆွဲပြီးမှ လွတ်ပစ်လိုက်ရာ စိုက်သွားများသည် လက်ထဲတွင် ကြွလျက် ပါလာပြီးမှ သွားဖုံးတွင် ဖျတ်ခနဲ ပြန်၍ ကပ်သွားကြလေ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ကြရသောအခါ၊ လူရိုင်းများသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော အမှုအရာနှင့် နောက်သို့ ဆုတ်ခွာပြေးကြလေ၏။ ဆာဟင်နရီသည် လူရိုင်းများ၏စိတ်ကို ရိပ်မိသည်နှင့် ဝွဒ်အား ‘ဟေ့လူ သွားတွေကို ဖြုတ်ပြလိုက်စမ်းပါ၊ မြန်မြန် ဖြုတ်ပြလိုက်စမ်းပါ’ ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝွဒ်လည်းသွားများကို ရုတ်တရက်ဖြုတ်၍ ရှုပ်အင်္ကျီထဲတွင် ဝှက်ထားလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူရိုင်းများသည် ရပ်တန့်နေရာမှ ရှေ့သို့တက်လာကြပြန်၍ အကြီးဆုံးလူကြီးက ‘အသို့နည်း တစ်ပြည်သားများ၊ ထိုသူကား မျက်နှာတစ်ခြမ်းတွင် အမွှေးများပေါက်၍ တစ်ခြမ်းတွင် ပြောင်လျက်ရှိသည်။ မျက်လုံးတစ်ဖက်မှာလည်း အရောင်တလက်လက် ထွက်နေသည်။ သွားများလည်း သွားဖုံးမှ ခွာ၍ရသည်။ မည်သို့သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်ဘိသနည်း’ ဟု အံ့ဩစွာနှင့် မေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဝွဒ်အား ပါးစပ်ကိုဟ၍ ပြရန် ပြောသဖြင့် ဟပြလိုက်ရာ သွားတစ်ချောင်းမျှ မရှိဘဲ သွားဖုံးဖြင့် ရဲရဲနီလျက်ရှိသော ဝွဒ်၏ပါးစပ်ကို တွေ့မြင်ကြရသည်နှင့် လူရိုင်းများလည်း မျက်လုံးများပြူးလျက် ငေးကြည့်

နေကြလေ၏။

လူကြီး။ ။ ‘သွားတွေကို ခုနက ကျွန်ုပ်တို့ မြင်ရသည်၊ ယခု ဘယ်သို့ ရောက်ကုန်သနည်း’

နောက်တစ်ခဏ၌ ဝှံ့သည် ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် သပ်ပြီးနောက် ဟပြလိုက်ပြန်ရာ သွားများပြည့်လျက် ရှိနေပြန်သဖြင့် တိုး၍ အံ့သြ ကြပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ဝှံ့အား ဓားနှင့် ပစ်ပေါက်ဖူးသော သူငယ် သည် တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော အမူအရာနှင့် မြက်ပေါ်တွင် ဒူးထောက် လျက်ရှိရာ၊ လူကြီးမှာလည်းပြင်းစွာတုန်လှုပ်ထိတ်လန့်သည့် လက္ခဏာ နှင့် ဒူးများ ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ရှိလေ၏။ ။ ၎င်းနောက်....

လူကြီး။ ။ ‘မျက်နှာတစ်ဖက်တည်း အမွေးပေါက်လျက်၊ မျက် လုံးတစ်ဖက် အရောင်တောက်၍၊ သွားများကို ဖျောက်ချည် ပေါ်ချည် ပြုလုပ်နိုင်သော အရှင်ကား လူသားစင်စစ် မဟုတ်နိုင်ပါ။ သင်တို့ အားလုံးနတ်များ ဖြစ်ကြပေမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို မဖမ်းစားတော်မူကြပါ နှင့်၊ ချမ်းသာပေးတော်မူကြပါ’

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုကဲ့သို့ အထင်အမြင် လွဲသည်အတွက် ကျေးဇူးရှိ မည့်အဖြစ်ကို ရိပ်မိသည်နှင့်၊ အထင်အမြင်မှားခြင်း ပြေပျောက်အောင် ရှင်းလင်းပြောကြားခြင်း မပြုဘဲ၊ ဆက်လက်၍ “လှိမ့်” ဖို့သာ အကြံ ဖြစ်ပေါ်လေ၏။ သို့ဖြစ်၍.....

ကျွန်ုပ်။ ။ ‘ငါတို့ကား ဤဘုံသားများ မဟုတ်၊ ညအခါတွင် သင်တို့မြင်ကြရသည့် အတောက်ပဆုံးသော ကြယ်ကြီးမှ ရောက်လာ သူများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် သင်တို့ တောင်းပန်သည့်အတွက် ကြောင့် သင်တို့ကို ဖမ်းစားခြင်း မပြု၊ စိတ်ချ၍ နေကြလော့’

ထိုအခါ လူရိုင်းများလည်း တညီတညာတည်း ဦးညွှတ်လျက်၊ ‘ကျေးဇူးကြီးလှပါပေသည် အရှင်တို့’ ဟု ပြောကြ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ (သဘောထားကြီးဟန် အမူအရာနှင့် ပြုံးလျက်)
'ငါတို့ကား ကြယ်တာရာကြီးမှ သင်တို့ထံ ခေတ္တ လာရောက်နေထိုင်၍
သင်တို့အား ကောင်းချီးပေးရန် အကြံရှိသည်။ ငါတို့ စိတ်ဆိုးအောင်
တစ်စုံတစ်ရာ မပြုကြလေနှင့်။ သင်တို့ထံ လာရောက်သည့် ကိစ္စ
အတွက် သင်တို့၏ ဘာသာစကားကိုပင် ငါတို့ လေ့ကျင့်လာခဲ့သည်။
တွေ့ကြပြီ မဟုတ်လော'

လူကြီး။ ။ 'ကျွန်ုပ်တို့၏ စကားကို တတ်ကြောင်း တွေ့ကြရပါ
ပြီ။ သို့သော် ကောင်းကောင်းကြီး မပီသပါ'

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က အရောဝင်လွန်းသည်ဟု အပြစ်တင်သော
အမူအရာမျိုးနှင့် မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရာ၊ လူကြီးလည်း ကုပ်၍ သွား
လေတော့၏။ ထိုနောက် ဆက်လက်၍...

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ငါတို့က သဘောကောင်းကောင်းထားပါလျက်၊
ထိုသူငယ်က သွားအရှင်များရှိသော ငါတို့၏ အဖော်အား၊ ဓားနှင့်
ပစ်ပေါက်ခြင်းမှာ အလွန်စော်ကားရာ ရောက်သည်။ မည်သို့ ပြောရန်
ရှိသနည်း'

လူကြီး။ ။ 'ချမ်းသာပေးတော်မူပါ အရှင်တို့၊ ဤသူငယ်ကား
ဘုရင်၏ သားဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကား ၎င်း၏ဦးလေး ဖြစ်ပါသည်။ မင်းသား
၌ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်အပေါ်သို့ အပြစ်ဖို့ပါလိမ့်မည်၊ ချမ်းသာ
ပေးတော်မူပါ'

သူငယ်။ ။ 'မှန်ပါသည်၊ ကျွန်ုပ်ကား ဘုရင်၏သား ဖြစ်ပါသည်။
အပြစ်လွှတ်တော်မူပါ'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ငါတို့ကား သင်တို့ကို အပြစ်ပေးလိုက ချက်ချင်း
တတ်နိုင်သည်။ သို့သော် ငါတို့အစွမ်းကို သင်တို့ သိရအောင် ပြရဦးအံ့။
ဟေ့... ကျွန်၊ မိုးချုန်းသံထွက်တဲ့ ငါ၏ ဝရဇိန်လက်နက်ကို ပေးစမ်း